

Kim Thiên Thoát Xác

Contents

Kim Thiên Thoát Xác	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	36

Kim Thiên Thoát Xác

Giới thiệu

Biên tập viên: LeonemeanThể loại: Đam mỹ/ Round Robin/ Hiện đại văn, ngược văn, có H/ Nhất thụ đa công/ Cường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-thien-thoat-xac>

1. Chương 1

Thiếu Hoa đứng ở trước tiệm bánh mì thật lâu. Mùi bánh tiến vào chóp mũi, với Thiếu Hoa mà nói mỗi ngày đều thấy qua, thực quá mức ngọt nị. Bụng đói muốn điên, sáng nay A Long cùng phòng đi làm trước để lại cho hắn một chén bánh chẻo, toàn bộ bị hắn đánh chén sạch sẽ. Nhưng ngày mai có thể hay không lại đói? Học kì mới mau tới, nếu đóng đủ học phí cho học viện nghệ thuật, có lẽ thật muốn trường kì rỗng bụng.

Thiếu Hoa rốt cục vượt qua tiệm bánh mì, đi vào con ngõ nhỏ.

Mặc danh kì diệu bị đuổi việc, lão bản cũng không thêm nói rõ nguyên nhân. Ông chủ vốn hiền lành là thế mà nay bá đạo ly kỳ, mấy hôm trước cũng không nguyện cấp hắn tiền công, hắn một bộ không phục phải đi đòi cái công đạo. Thiếu hoa lại tuyệt không cảm thấy kinh ngạc. Chuyện như vậy hắn gặp quá nhiều, cũng thành thói quen.

Hắn quẹo vào sau ngõ, bóng tối dày đặc không một ngọn đèn néon, làn gió thổi qua khiến hắn có cảm thụ thái. Lặng lặng đi tới, nơi có đèn đường chiếu nghiêng đôi chân thon dài tuyệt hảo.

Bỗng nhiên hắn ngừng đầu. Phía trước chắn hai bóng đen tựa như đã chờ hắn từ lâu. Thiếu hoa cũng không kinh hoàng thất thố, nhìn khởi khuôn mặt đẹp, hắn tựa hồ không kiên nhẫn mà nắm chặt túi tiền, xoay

người chậm rãi ly khai.

Nhưng là ý định vây tiệt, chiếc xe xa hoa vô thanh vô tức chặn ngang lối thoát thân. Lái xe mở cửa, Trần Tĩnh vận lễ phục vừa nhìn đã biết giá trị sang quý, theo bên trong đi ra. Cửa xe hạ xuống, ở phía ghế sau lộ ra Trần Tiệp mang gương mặt lưỡi biếng tươi cười. Thế bao vây đã muốn hình thành.

Thiếu Hoa đành ở trước chiếc xe mà dừng cước bộ, gương mặt góc cạnh cùng ánh mắt mang theo lạnh lùng, phần nộ.

"Lại bị người đuổi việc?" Trần Tĩnh ngồi ở đầu xe, bắt chéo đôi chân dài.

"Đầu năm kiếm tiền không dễ a, làm việc ở tiệm bánh mì chỉ ít ra có thể ăn rất nhiều bánh."

"Lão bản của cậu lá gan thực nhỏ, bắt quá phách người nói hấn vài câu, hấn đã sợ tới mức nước tiểu rơi đầy quần."

Phía sau, âm thanh giày da đập trên mặt đường ngày càng tới gần. Ngô Nhật Vĩnh cùng Vương Huy trong bóng tối đi ra, cười bá vai Thiếu Hoa, bị hấn cau mày gạt phắt.

"Muốn như thế nào?" Thiếu Hoa khẩu khí bất hảo, nhìn chằm chằm nam hài cùng tuổi trước mặt.

"Khai giảng a, đến xem cậu có hay không hoàn thành tốt công khoá tiên sinh phân phó."

"Uy, nghe nói cậu học kì sau xin nghỉ?"

"Vô nghĩa nhiều như vậy làm gì? Nói thẳng chúng ta nhớ hấn là được rồi." Trần Tĩnh thô lỗ xả hạ chiếc nơ trên cổ. "Tiệc rượu cả buổi tối chẳng có chút thú vị, chán muốn chết, cùng bọn hấn thương lượng..." Hấn chĩa chĩa Ngô Nhật Vĩnh cùng Vương Huy ở sau Thiếu Hoa "... Nguyên lai ai cũng đều rất nhớ cậu."

Chiều cao so với Trần Tĩnh không kém, Thiếu Hoa nhìn thẳng vào y, con ngươi không cần hao tổn tâm tư che giấu chán ghét "Tiền, tôi đã hoàn trả."

Trần Tĩnh nhìn biểu tình của hấn, cười nhạo quay đầu nhìn Trần Tiệp trong xe. Trần Tiệp ung dung giờ cao di động quá cửa kính xe, hướng Thiếu Hoa tin nhắn "Anh trai cậu vừa mới thua bạc ở sòng bạc của cha tôi."

"Xử lý hấn." Thiếu Hoa thờ ơ. "Tôi đã nói qua sẽ không quản chuyện hấn."

"Hấn là anh ruột cậu." Ngô Nhật Vĩnh xoa nắn thất lưng Thiếu Hoa. Nháo loạn cả ngày cũng không tìm ra một vị tiểu thư thất lưng so với Thiếu Hoa mê người. Thiếu Hoa kiên quyết gạt bỏ, tức giận quay đầu "Tôi nói, sẽ không xen vào việc của hấn nữa." Rồi cứng rắn xoay người tách khỏi hai thân ảnh kia.

Nhìn khí thế lãnh khốc của Thiếu Hoa, bốn đại thiếu gia áo mũ chỉnh tề nhanh chóng trao đổi ánh mắt nghiền ngẫm. Di động mở loa ngoài đặc biệt rõ ràng trong đêm.

"Cổ Thiếu Cường, tôi cùng em trai anh một hồi phân thượng, là anh chọn cách này đi? Dùng em trai anh? Hừ, em anh hiện tại mặc kệ anh sống chết ra sao." Từ điện thoại truyền ra âm thanh nịnh nọt, Trần Tiệp trầm mặc một hồi "Àn? Còn một tiểu đệ? Thật chứ? Tên gì?" Hấn nhướng mi, bóng dáng Thiếu Hoa rời đi chợt khựng lại.

"Àn, 13 tuổi." Không biết Cổ Thiếu Cường trao đổi trong điện thoại cái gì, Trần Tiệp cười rộ đầy tà khí: "Lớn như vậy có thể xoá nợ cho anh? Trước để tôi kiểm tra rồi nói sau. Hấn đọc sách ở đâu? Cho tôi địa chỉ." Hướng Trần Tĩnh làm dấu tay, Trần Tĩnh vào xe lấy ra giấy bút từ ngăn nhỏ.

Còn chưa kịp đặt lên cửa kính để ghi, một bàn tay đã đoạt giấy bút hung hăng ném đi. Thiếu Hoa trở lại, trừng mắt nhìn bọn họ.

"Muốn thế nào?" Bởi vì phần nộ, thanh âm có điểm khàn khàn gợi cảm, bốn vị thiếu gia hận không thể hung hăng mà thượng hấn.

Trần Tiệp thú vị xem xét hấn: "Uy, như thế nào chúng tôi cũng không biết cậu còn có em trai?"

Thiếu Hoa nhìn sâu vào mắt hấn, lạnh như băng mở miệng: "Nói đi."

"Năm năm." Yêu cầu thực quá phận làm cho Thiếu Hoa một hồi lâu mới tiêu hóa nổi, kiên quyết lắc đầu: "Không được. Giống lần trước, một học kỳ."

Lời nói ra, cũng không xác định có thể chịu đựng thêm một học kỳ nữa. Chuối ngày kia hẳn cơ hồ đều nghĩ mình chống đỡ không đến ngày hôm sau.

Trần Tĩnh cười rộ lên: "Cậu có biết anh trai cậu mượn sòng bạc bao nhiêu tiền không?"

"Một học kỳ." Thiếu Hoa trầm đĩnh tiết thiết lặp lại lần nữa. Ngô Nhật Vĩnh vươn tay bắt lấy thắt lưng hoàn mỹ của hắn, dùng ngón cái cách vãi dẹt mỏng manh nhẹ nhàng xoa bóp. Thiếu Hoa toàn thân đều căng thẳng, nhưng không gạt bỏ Ngô Nhật Vĩnh. Tầm mắt Thiếu Hoa vẫn như cũ định ở trên mặt Trần Tiệp.

Trần Tiệp nhún vai, khoe môi gợi lên nụ cười nắm chắc thắng lợi: "Năm năm. Nguyên ý liền lên xe, không muốn liền đánh đổ." Ấn nút cửa xe "Lạc" một tiếng tự động mở ra, tựa như đã thú mở miệng khát máu chờ Thiếu Hoa rơi vào trong bụng.

Đôi mắt trong suốt nhìn chằm chằm ngọn đèn hôn ám sâu trong xe, Thiếu Hoa toàn quyền (1), vẫn không nhúc nhích. Ngô Nhật Vĩnh ôm thắt lưng Thiếu Hoa đi phía trước, hẳn cố gắng tránh tránh không chịu động cước.

"Nhanh lên, đừng cò xát." Vương Huy ở sau đẩy Thiếu Hoa một phen làm hắn bất ngờ không kịp phòng bị, thiếu chút nữa đụng vào cửa xe. Ngô Nhật Vĩnh bắt mắt quay đầu nhìn Vương Huy: "Mày ôn nhu một chút."

Vương Huy trừng mắt liếc mắt một cái: "Nghen muốn chết, cứu hỏa về sau tái ôn nhu không muộn. Trước tiên là nói về thứ tự, tao thượng trước nhất."

"Dựa vào cái gì mày thứ nhất?" Trần Tĩnh lộ ra ánh mắt không dễ chọc: "Tao còn không ghen?"

"Lần này trả nợ, cho dù về sau hôn dẫn kia tái vay tiền, cũng không thể động em trai tôi." Thiếu Hoa cố gắng lấy tay chống cửa xe, chưa nghe lời hứa hẹn còn không chịu lên xe. Trần Tiệp thâm trầm con người chậm rãi đánh giá, nở nụ cười khiến người ta lạnh cóng: "Để xem cậu trả nợ hảo."

"Giao hàng như đã hứa, chúng ta liền trao đổi." Bên tai vừa nóng vừa ngứa, Thiếu Hoa bị Ngô Nhật Vĩnh tươi cười cắn một ngụm. Thiếu Hoa rùng mình.

"Tôi muốn trước thu hồi biên lai mượn đồ của đại ca."

"Còn dám đàm điều kiện? Có phải hay không muốn đêm nay bị chính ác hơn?" Vương Huy không kiên nhẫn mở miệng.

"Không, trước đem biên lai mượn đồ..... A!"

Trần Tĩnh nhanh tay nhéo mạnh nhũ tiêm Thiếu Hoa: "Hắc, cũng có biết hay không chúng ta chờ cứng cứng hoả? Lên xe." Tay hắn còn đang tùy ý đùa bỡn, Thiếu Hoa không tự chủ được nhắc tay ngăn trở, hai cánh tay lại bị Ngô Nhật Vĩnh từ phía sau phản giảo trụ.

"Lên xe." Vương Huy thụi vào bụng Thiếu Hoa một cú. Thiếu Hoa đau đến biến sắc, cong lưng cuộn mình. Trần Tĩnh đè lại vai hắn, đẩy lên xe.

Tuy rằng đang trên xe hơi, đám thanh niên tới độ phát dục cũng khó lòng nhẫn nại với món ăn trước mặt.

Đóng cửa xe, đèn tự động tắt. Thiếu Hoa bị chặt chẽ đặt tại ghế da xịn, thanh âm quần áo bị xé mở trong bóng đêm liên tục vang lên. Ồ ồ thở dốc, liên tiếp.

"Trần Tĩnh, mày cho xe trước trở về biệt thự."

"Tao đang."

Không biết ai đối Thiếu Hoa làm cái gì, hắn bình thường chịu đau tốt cứ nhiên thống khổ phát ra một tiếng rên rỉ thấp. Đám người tâm rục rịch ngựa ngáy đều bị thanh âm bức đến điên cuồng.

"Là mày nói không cần lái xe trở về. Mau về a. Tao không nghĩ cả buổi tối đều làm trong xe."

”Tao là tài xế của mày a?”

Giữa hơi thở *** mỹ, mùi thuốc súng cũng nồng đậm. Trần Tiệp hít một tiếng: ”Sợ bọn bay, tao ra.” Mở cửa xe, ngồi ở vị trí lái xe, phát động động cơ, liếc mắt một cái đổ sau kính, âm trầm cảnh cáo: ”Nếu đến phiên tao hấn đã muốn chết ngắt, chúng mày cứ chờ xem.”

Đề máy, bánh xe lăn lộn rời đi.

Đệ nhất chương hoàn.

(1) Toàn nguyên văn là cái dùi, có thể hiểu là bạn Hoa bóp chặt nắm tay. Nhưng mà để thể nghe kì kì, nên toàn quyền hay hơn, há

~0.000000 0.000000

2. Chương 2

Thiếu Hoa lần nữa ngã xuống chiếc giường Kingsize ám ảnh trong từng giấc mộng, hấn hiện tại cả người chưa xót, thân thể trần trụi nhiễm hồng màu trắng của dịch thể lẫn máu tươi. Vừa rồi thẩm thiết kêu đến tê thanh kiệt lực, âm thanh bị nuốt trọn tuyệt không truyền tới bên tai. Thiếu Hoa tựa đầu chôn sâu giữa mỗi tơ vò ruột rồi, hấn vốn thể, vô luận bọn họ ép buộc thể nào cũng không cầu xin tha thứ. Nhưng là thay nhau xé rách, đau đớn từng đợt đánh úp lại, hấn cảm thấy hổ thẹn vì buông thả lòng tự trọng, dưới khổ hạ bọn họ khóc lóc cầu xin.....

Thiếu Hoa biết điều đó sẽ chỉ làm bọn họ càng thêm hưng phấn, hấn thậm chí xem Vương Huy mất phẩm hồng quang cực độ hưng phấn. Cuối cùng hấn cảm thấy trước mắt giáng xuống một tấm màn đen, sau đó thân thể giống như rơi vào vực sâu không đáy. Giữa mông lung hấn tựa hồ nghe tiếng Trần Tiệp thực bắt măn trách bọn họ quá lợi hại, chẳng đến phiên hấn vui vẻ. Trần Tĩnh gào thét hấn lộng Thiếu Hoa chưa đủ a, cần bản không tận hứng, ngược lại dục hỏa càng bùng phát, đành ra ngoài tìm MB(2) giảm nhiệt. Rồi sau đó tiếng Vương Huy cùng Ngô Nhật Vĩnh khắc khải, đại khái chỉ trích đôi phương cuồng thực, cuối cùng bọn họ rời đi.

Trong phòng khôi phục yên lặng, Thiếu Hoa run run nắm chặt chăn, kiệt lực khống chế âm thanh ghen ngào từ cổ họng phát ra. Hấn tựa như con cẩu xu nịnh để người giảm đập 5 năm. Khẽ ngẩng đầu tầm mắt mông lung tìm đường rời đi, nhưng trừ bỏ ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu lên đầu giường sắc trắng tê tái, hấn trắng tay. Đầu gối như mớ bông bong, nhịn không được mà nức nở, ngay tại thời điểm hấn khóc dữ dội, đột nhiên nghe tiếng người nói: ”Vì cái gì khóc?”

Thiếu Hoa lấp bắp kinh hãi, hấn quay nửa người trông thấy một thiếu niên mặc đồ đen rộng thùng thình, đầu đội mũ lưỡi trai ngồi ở lan can cửa sổ, hấn một cước dẫm lên lan can, một chân đóng đưa tự do, khí tức nhàn nhai lại biến hoá kỳ lạ.

”Cậu, cậu mới gia nhập sao?” Thiếu Hoa có điểm kinh hoảng lùi bước một chút, ”Tôi hôm nay không được.”

”Đừng nghĩ tôi muốn hại anh!” Thiếu niên nhảy xuống, một tay khoát lên cửa sổ thủy tinh một tay hạ mũ lưỡi trai, nghiêng nghiêng đầu nhượng mi nói: ”Tôi đến cứu vớt Thiên Thần.”

Thiếu Hoa có chút ngốc lăng nhìn hấn, ngoài cửa sổ ánh trăng màu bạc phi chiếu trên người thiếu niên, tuy rằng không rõ mặt nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy anh khí bừng bừng. Hấn nhanh chóng tìm thấy bên cạnh tủ chén bát Đan Mạch mở ra một gian, bên trong tựa hồ còn có một cái bao lớn.

”Cậu, là tiểu đầu(1)?” Thiếu Hoa giật mình.

Thiếu niên thu hồi rảnh tay, phần nộ nói: ”Thật không nghĩ tới anh kêu lớn tiếng như vậy. Vô dụng, ngu ngốc a.”

Mấy lời này nhắc nhở sự tình quần bách của Thiếu Hoa, còn loã thể trước mặt một kẻ xa lạ, hấn bối rối quần chăn muốn giấu đi thân thể *** mỹ mà thể thâm của mình. Trong không khí tràn ngập hương vị *** dày đặc quả thực khiến người hít thở không thông. Thiếu niên nắm mũi, đi tới giúp hấn một phen. Thiếu Hoa giây dựa đòi đứng lên, cái mông phản chủ lại đau muốn chết.

"Anh muốn vẫn như vậy?" Thiếu niên bịt mũi lại nhớ tới phía trước có cửa sổ, thò đầu ra ngoài há miệng hít thở không khí rồi mới quay đầu nói: "Mỗi ngày bị người ta thao chết đi sống lại."

Thiếu Hoa đem tầm mắt dừng ở biên lai mượn đồ Trần Tiệp để trên gối, không thể nghi ngờ nó cũng là kẻ ước bán mình, hồi lâu hần chết lặng nói: "Tôi không có lựa chọn nào khác."

"Không!" Thiếu niên không biết khi nào đã đi tới trước mặt Thiếu Hoa, hần nói: "Anh có thể tự giải thoát." Thiếu niên mỉm cười: "Không có người cứu anh, thì tự mình cứu mình!" Một cái chớp mắt, Thiếu Hoa thấy hần cười, đôi đồng tử tinh lượng khiến Thiếu Hoa như bị mê hoặc mà gật gật đầu.

"Hảo!" Thiếu niên nhặt y phục để trên người Thiếu Hoa rồi nói: "Mặc xong quần áo, chúng ta đi."

Thiếu Hoa cắn răng mặc quần áo, hần không biết vì cái gì lại tin cậy thiếu niên trước mặt, có lẽ được cứu vớt là điều quá mức hấp dẫn hần.

Hai người đi qua hành lang dài của biệt thự, hai bên sắp xếp chân dung những nhân vật kiệt xuất đại biểu cho gia tộc Trần. Nơi này tối hiên hách chính là Trần Hiến gia gia của Trần Tiệp, người đạt được tước vị Tử Tước. Để kỷ niệm nữ vương ân sủng, ông đem biệt thự xây dựng như một toà thành ở lưng chừng núi, hơn nữa là phong cách hoàng gia thế kỷ thứ X, đại sảnh mênh mông cùng trần nhà cao ngất, nhưng thiếu cửa sổ khiến hành lang có vẻ âm trầm hắc ám. Hai hàng chân dung nhìn họ chằm chằm kèm theo chùm đèn lớn chiếu sáng, càng có vẻ quỷ dị khủng bố. Gió đêm xuyên qua hành lang dài phát ra thanh âm nức nở, tựa như tiếng gọi đến từ thế giới bên kia. Thiếu niên buông tay Thiếu Hoa, bỗng lộ ra nụ cười, dù cho cười mỉm lại khiến Thiếu Hoa run rẩy.

"Trong đám đó có kẻ bị bệnh tim?" Thiếu niên cười thực ngọt, vừa rồi hần để năm đầu ngón tay mềm mại của Thiếu Hoa chạm đến một chiếc bình nhỏ. "Tôi vừa nhặt được." Hần cười nói.

Ngô Nhật Vĩnh ở Trần Tiệp gia uống rượu vang đỏ dưới hầm rượu. Hần am hiểu dưỡng sinh, vừa rồi tiêu hao quá độ, một ly vang đỏ có lợi cho tim mạch. Mouton (3) 82 năm, hay vẫn là mấy chai ít niên kỷ này đi? Giữa lúc hần do dự, đèn trên đầu phụt tắt, hầm rượu một mảnh tối đen đến năm đầu ngón tay cũng không thấy.

"Shit, cái trò quái gì?" Ngô Nhật Vĩnh thảm máng một tiếng, cũng không dám lộn xộn, nơi này toàn rượu vô giá, nếu không cẩn thận đánh đổ, Trần Tiệp không cùng hần liều mạng mới là lạ. Hần sờ trong người vắt vắt lấy ra cái bật lửa, đánh một chút, sáng, nhưng không biết sao nổi một trận gió làm lửa tắt, lại đánh lại tắt, như thế vài lần. Bên tai nghe được cánh cửa gỗ hầm rượu phát ra từng đợt âm thanh xèo xèo, Ngô Nhật Vĩnh trong lòng một trận sợ hãi, tay run run hung hăng liên tục đánh vài cái, ánh lửa rất cục sáng, hần dùng tay kia giữ ngọn lửa nhỏ, nhẹ nhàng thở ra.

Chưa kịp rời khỏi cửa hần liền hít thở không thông, lão đảo thoắt lui ra sau, gạt tay một cái trúng vào loạt rượu quý, cái bật lửa đánh rơi rồi tắt ngúm. Bóng tối màu lục trước mắt loáng thoáng khuôn mặt với đôi môi nhợt nhạt tràn ra máu tươi nhỏ giọt, một thân hồng giáp khiến hần thấy quen mắt, đúng là đồ trưng bày ở ngoài đại sảnh. Lồng ngực một trận run rẩy, hần thở phì phò theo thói quen lục túi áo tìm thuốc trợ tim đã theo hần nhiều năm. Hần mở to mắt, không có, thuốc không thấy đâu.

Khuôn mặt lạnh như băng nhìn Ngô Nhật Vĩnh ôm ngực, vịn vịn co cứng trên mặt đất. Chỉ nghe "Ba" một tiếng, đèn hầm rượu bật sáng, hắc y thiếu niên đứng ở cửa vỗ tay cười nói: "Vương Huy cùng Trần Tĩnh phối hợp không sai, dọa chết khiếp nha."

Hần cười nói với cái tên mặc áo giáp thời trung cổ vẫn đứng ngốc ở bên kia: "Cảm giác thế nào?"

"Thông khoái!" Người nọ thì thào, hần lập tức dí sát cái đèn huỳnh quang mà nói: "Nhưng là, chúng ta giết người."

"Ai nói chúng ta giết người!" Thiếu niên áo đen kinh ngạc cười, hần đến bên cạnh Ngô Nhật Vĩnh móc ra từ ví tiền mình chiếc bình nhỏ, mở nút rồi ném chiếc bình vào lòng Ngô Nhật Vĩnh. "Hần rõ ràng đột quỵ, không kịp dùng thuốc, cùng chúng ta có quan hệ gì?" Thiếu niên buông tay cười nói, một bộ thiên chân, ngọn đèn hôn ám hạ chiếu tới phía dưới chiếc mũ lưỡi trai kia nguyên lai là gương mặt phi thường anh tuấn.

"Đúng vậy, hần vì phát bệnh tim mà chết." Thiếu Hoa nở nụ cười.

"Bất quá, ai kể tiếp?" Hắc y thiếu niên híp mắt cười nói.

Thiếu Hoa ghì chặt tay, móng tay cơ hồ khảm tiến lòng bàn tay, hần âm thầm nghĩ ai sẽ là kẻ tiếp theo....

Trần Tiệp cùng Vương Huy uể oải ngồi ở đại sảnh, Vương Huy một tay đập chỉ một tay cầm miếng táo cắn dở: "Không bằng đi xem Thiếu Hoa tỉnh chưa, nếu rồi chỉ bằng chúng ta tiếp tục mấy hồi..."

Trần Tiệp âm trầm nhìn hần: "Biết điều một chút, lộng hồng rồi về sau lấy gì ngoạn." Sau đó hần nhú mi nói: "Ngô Vinh Nhật làm cái gì, cả buổi còn không chọn được rượu ngon. Mà nhàn rồi vô sự, đi xem hần một chút."

"Hần chính là làm việc chậm chạp như vậy. Vừa rồi nếu không phải vì theo lời hần cả ba cùng lên, Thiếu Hoa đã chẳng tới mức hôn mê, mọi người đều không tận hứng." Vương Huy oán hận nói, Trần Tiệp mặt không chút thay đổi quét mắt nhìn y một cái.

"Hai người bọn họ đều cùng một chỗ." Thiếu hoa nuốt nước bọt. Thiếu niên áo đen nhú mi, chỉ vào Trần Tiệp nói: "Anh dẫn dụ người này đi chỗ khác, để tôi ứng phó tên to con kia."

"Tôi?" Thiếu Hoa bối rối, "Tôi có thể làm như thế nào?"

Hắc y nở nụ cười, răng nanh trắng loá kì dị giữa ngọn đèn hân ám, trêu tức hỏi: "Anh đặc biệt ở chỗ nào?" Thiếu Hoa miệng ngậm tăm, khiến y giận dữ: "Như vậy trong mắt bọn họ anh đặc biệt nhất điểm gì?" Thiếu Hoa cắn răng, nhẹ nhàng kéo áo khoác, là nói thân thể này sao. "Đã biết....." Hần có chút khàn khàn giọng.

"Sau vườn hoa có một cái giếng không được che đậy, sâu chừng vài chục trượng(4)." Hắc y thiếu niên mỉm cười ghé tai Thiếu Hoa: "Từ phòng tắm lầu hai có thể nhìn thấy, chờ một chút nữa đừng quên xem nha."

Vương Huy đi tới đi lui trong đại sảnh, Trần Tiệp vừa mới nói một câu mà không cần hoảng làm tao văng đầu, đột nhiên nghe được trên lầu có âm thanh đồ vật đổ vỡ. Hai người đều đứng dậy lập tức hướng trên lầu phóng lên, Trần Tiệp một phen giữ chặt Vương Huy nhú mày nói: "Mày không cần lên, mắc công nổi thù tính muốn thượng hần, thực đem hần giết chết sẽ không tốt lắm."

Vương Huy vừa định tranh cãi đã thấy trong mắt Trần Tiệp nổi hàn quang, phát rùng mình đành phải thu chân, trở mắt nhìn y lên lầu hai.

Thiếu Hoa trong lòng lo sợ bất an, y lời thiếu niên nói, đi lên nhất định là Trần Tiệp. Hần cười: "Nguyên nhân có ba điều, thứ nhất, tối nay chỉ có hần không thượng anh, thứ hai, hần không ra ngoài tìm MB, thứ ba, hần là chủ nhân nhà này." Thiếu Hoa thấy ba điều đó chẳng có chút liên hệ, nhưng đẩy cửa ra quả thật là Trần Tiệp.

Trần Tiệp sắc mặt âm trầm nhìn chén nước vỡ từng mảnh, Thiếu Hoa nằm trên giường, y cười lạnh "Như thế nào, phát giận?"

"Tôi....." Thiếu Hoa nhớ rõ lời thiếu niên dặn, làm cho bản thân càng đáng thương càng tốt. Hần vươn tay, nói: "Trên người thật là khó chịu, tôi nghĩ đi phòng tắm tẩy rửa một chút, nhưng nhắc người không nổi a. Có thể giúp được không?" Trần Tiệp có điểm kinh ngạc, thế nhưng không tự chủ được đi qua đi nắm lấy tay Thiếu Hoa, cảm thấy bàn tay kia tựa như xúc tua bạch tuộc lạnh lẽo.

Thiếu Hoa bắt lấy tay hần làm điểm tựa đứng lên, chặn mỏng che thân tuột xuống để lộ cơ thể xích lô. Trần Tiệp không chế không được hai mắt như dán lên những vết xanh tím trải rộng tràn ngập sắc tình, vòng eo mảnh khảnh cùng đôi chân thon dài. Y chẳng thêm đề nén ý nghĩ vuốt ve cảm nhận da thịt Thiếu Hoa, nên vừa rồi bị hần vô ý chạm vào bộ vị đã nhanh chóng sưng phồng.

Đáng chết, Trần Tiệp thậm rửa, một phen ôm lấy Thiếu Hoa đá văng cửa phòng tắm, thả hần vào bồn tắm và xả nước, miệng oang oang mắng: "Mẹ nó, rửa sạch cho ta."

Thiếu Hoa nuốt nước miếng, hần cười khan một tay bám vào cổ Trần Tiệp, tay kia thì theo phần eo trượt vào bên trong. Trần Tiệp mạnh mẽ cắn một ngụm vào môi Thiếu Hoa, khàn khàn nói: "Chính cậu tự tìm đường chết." Liên xoay người bước vào bồn tắm lớn, hần vội vàng bắt lấy chân Thiếu Hoa.

"Đừng, đừng, ở chỗ này....." Thiếu Hoa nắm tay Trần Tiệp.

Trần Tiệp đỏ mắt: "Hỏa là cậu điểm, đừng nháo. Bằng không ta cho cậu chịu không nổi."

"Đi!" Thiếu Hoa chỉ vào cửa sổ phòng tắm, nhẹ giọng bên tai Trần Tiệp: "Ta thích đứng chỗ đó."

Trần Tiệp sững sốt, hần đường nhiên mơ hồ cảm thấy Thiếu Hoa không thích hợp, nhưng là trước mắt không hề rảnh rang để nghỉ ngơi, hướng chỉ hiện tại Thiếu Hoa hấp dẫn mê chết người. Hần cười: "Không nghĩ tới cậu thích thú giao."

Thiếu Hoa bị Trần Tiệp đặt lên lan can cửa sổ, thất lưng co lại vì người trườ sấp, bụng đập vào cửa sổ, đau đón xé rách càng tăng khi Trần Tiệp điên cuồng tấn công. Thiếu Hoa bám chắc khung cửa sổ, chịu đựng từng đợt vụng huyễn cùng ghê tởm.

Hần căng mắt cố nhìn xuống phía dưới, Vương Huy thực bị thiếu niên kia dẫn dụ, y hết nhìn Đông tới nhìn Tây tựa như tìm kiếm tung tích thiếu niên. Dưới kia thiếu niên nằm trần trụi, ánh trăng chiếu trên người hần thánh khiết nói không nên lời làm dục vọng đáy lòng không thể ức chế rục rịch. Thiếu niên có lẽ cũng biết Thiếu Hoa đang nhìn, đáp trả ánh mắt chăm chú của hần rồi nâng tay trượt dọc từ ngực đến giữa hai chân. Thiếu Hoa nhin không được cổ nhiệt lưu đánh xuống hạ thân, một trận khổ chiến. Trần Tiệp phát hiện hần có biến hóa, kinh hỉ cầm phân thân hần đang ngẩng đầu, điên cuồng cắn dọc theo lưng đi xuống, một bên hàm hồ nói: "Ta biết, cậu đối đãi ta bất đồng."

Thiếu Hoa nhìn Vương Huy không chuyển, y rốt cục cũng phát hiện thiếu niên, có điểm gấp gáp hướng mỹ nhân chạy tới, cách thiếu niên không xa thân ảnh y đột nhiên tiêu thất vô căn cứ. Thiếu Hoa kêu lớn, hội che dấu tiếng Vương Huy gào thảm thiết, mà hần quả thật cũng đạt tới cao trào tiết ra dịch thể bắn đầy tay Trần Tiệp.

Thiếu Hoa mỉm cười như tan rã tuyết đọng, sát khí dạt dào sinh cơ, tựa hồ sắc đen trào ra từ màu trắng tinh khiết, quý dị cùng diễm lệ nói không nên lời. Trong một khắc, hần bất đồng với Thiếu Hoa trước đây...

— > Lời Triệt Dạ Lưu Hương:

Ác, muốn làm kết cục:

[Thiếu niên hiện lên từ khung cửa sổ, nhìn Thiếu Hoa cơ hồ đã hoàn toàn không thể động dấy, nhưng hần trên mặt lại gấn đầy tươi cười, thực vui vẻ.

Hắc y thiếu niên tùm tùm nhìn hần, bộ dáng một bức đại công cáo thành .

"Cậu vì cái gì phải giúp tôi?" Thiếu Hoa hỏi.

Thiếu niên gãi gãi đầu, hoang mang nói: "Có lẽ là tôi thích cường bạo, nhưng không thích luân bạo đi."

"Kiểu như cậu thích giết người, cũng không thích trông thấy máu." Thiếu Hoa cười.

"Tôi không hứng thú chuyện đó." Đang nói, trong không khí truyền đến một trận hương khí kỳ quái, thiếu niên nhảy dựng lên: "Nguy rồi tôi vượt quá kế hoạch, phải đi thôi."

"Cậu, cậu tên gì?" Thiếu Hoa dồn dập hỏi.

Hắc y thiếu niên nghĩ nghĩ, cười nói: "Gọi tôi Phi Hàn." Hương khí càng thêm nồng đậm, Thiếu Hoa ngửi ngửi, không khỏi hỏi: "Đây là cái gì?"

Phi Hàn cười: "Triệt Dạ Lưu Hương. Thế là xong, hôm nay không hoàn thành nhiệm vụ." Hần nói rồi vội vàng nhìn quét qua phòng tắm.

"Bồn cầu kia làm bằng vàng." Thiếu Hoa nhin không được chỉ điểm.

"Cảm ơn." Phi Hàn mừng rỡ, nhanh nhẹn dỡ bồn cầu vác bên cổ, đi đến cửa sổ liền quay đầu cười nói: "Nhớ rõ, nếu không ai cứu anh, thì ít nhất hội tự cứu mình!"

"Tôi hiểu, và cũng biết, nếu hại đến tôi thì quyết không buông tha." Thiếu Hoa thản nhiên.

"Ách!" Phi Hàn nhớ tới này hình như chính mình không có dạy, hần cũng không suy nghĩ nhiều, nhảy trở về thuận tay cầm mấy bánh xà bông cao cấp.

"Trần Tĩnh, Trần Tiệp..... Phong Lộng, ta một kẻ cũng sẽ không buông tha." Thiếu hoa cắn răng.

”Phong lộng..... Nguyên lai cùng anh có quan hệ.” Phi Hàn lấp bắp kinh hãi. ”Tôi không thấy kẻ này a.”

”Một lời khó nói hết..... Tóm lại tôi đối người này hận thấu xương.” Thiếu Hoa nghiêng răng.

Trong không khí mùi hương nồng đậm sắp biến vị, Phi Hàn rồi ren cầm lấy tay Thiếu Hoa: ”Hảo, hảo, nhớ rõ có cừ oán tất báo là tốt rồi.” Nói xong liền nhảy ra ngoài cửa sổ, biến mất trong bóng đêm mịt mờ.]

Có hai kết cục, vì mọi người suy nghĩ, phía dưới muốn chiếu tuyến kia, tùy mọi người cao hứng lập.h.....
Hân, thực cố gắng viết, bất quá trình độ ngẫu hứng chỉ đến đây, mọi người mã qua loa hử tướng (5)xem đi.

Đệ nhị chương hoàn

(1) Tiểu thảo: tên trộm, nghe ku-te nên để lại ;>

(2) MB:Ồ vâng, giai bao ạ ;>

(3) Mouton Cadet:

Mouton Cadet

Rượu Vang đỏ BPR Mouton Cadet Bordeaux (75cl; ABV:13%)

Giá bán: 346.50 Đ

Baron Philippe De Rothschild Mouton Cadet Bordeaux Red 75cl

Nồng độ dưới 15 độ

Xuất xứ: Pháp

Được ra đời bởi vào năm 1930, truyền thuyết Baron Phillippe, người trồng nho và nhà thơ Mouton Cadet Rouge hợp tác cùng truyền thống về rượu Bordeaux, với giá trị xác thực và những tiêu chuẩn luôn là niềm tự hào của dòng họ.

Hương vị tao nhã làm tăng thêm mùi vị, vì thế nó kết hợp khác nhau tên gọi của vùng trồng Bordeaux, với hạt giống nho tốt: Cabernet Sauvignon, Cabernet Franc, Merlot. Nhờ vào sự chăm chỉ làm việc, Mouton Cadet Rouge đã nhanh chóng tạo nên các vườn nho phong phú và sự khác nhau đứng đầu trên thế giới về việc trồng nho.

(Credit: chodientu)

(4) 1 trượng (, zhang) = 2 bộ = 3,33 m

(5) Chỗ này khó chuyển a, hiểu nôm na ý của chỉ là cả nhà cùng nhảy vào mà tiếp tục bôi xoá câu chuyện a.

Ặc, Triệt Dạ Lưu Hương và Phong Lộng đại gia.Trình tự sướng cao quá độ rồi a, chị Hương

~Cái chương nó dài giết người—

0.000000 0.000000

3. Chương 3

Thời điểm tháng Chín khai giảng, Cổ Thiếu Hoa đến trường trở thành chủ đề bàn tán đầy huyền ảo của đám đồng học. Oanh động tuyệt vời, từ trên xuống dưới đều là hàng hiệu, khí thế du nhiên nhi sinh. Ai nói khí chất không thể dựa vào y phục bên ngoài, tay áo lấp ló nhãn Armani, Cổ Thiếu Hoa toàn thân tràn ngập ”Thoát thai hoá cốt” bốn chữ lờ lờ tỏa sáng. Quả thực chỉ dùng vàng ròng mà viết thành, đi lại hai bước, người phía sau tùy ý có thể nhặt được tiền rơi rớt.

Vận số thế nào lại tốt đến quỷ dị.....?

Ai nói trời cao tiếc kim nguyên bảo. Cổ Thiếu Hoa vô tình mà trở thành sinh viên giàu có.

Tập đoàn Trần thị, long lão đầu trong giới thương nghiệp cả nước, dưới có hai vị công tử Trần Tĩnh – Trần Tiếp hệ này vừa tới 20, thành linh bỏ dở chương trình học sắp hoàn thành để xuất ngoại đào tạo chuyên sâu.

Quyết định gấp rút cùng mạnh mẽ làm người ta khó hiểu, Cổ Thiếu Hoa cứ nhiên được tập đoàn Trần thị thu thành con nuôi, ủy ban phúc lợi xã hội điều tra ra cha hắn sớm mất tích nhiều năm, đánh mất tư cách giám hộ. Hắn đường đường nhập tịch, danh chính ngôn thuận có một phần thừa kế của tập đoàn Trần Thị khổng lồ.

Mọi người rỉ tai nhau, ánh mắt tràn ngập đổ kỵ, đồng tình ban đầu nhanh chóng bị bao phủ một tầng sai lệch, đều cho rằng phụ thân vô trách nhiệm đúng là đại phúc khí.

Đám người truyền thông cả ngày chờ đợi, rốt cục chụp hình thành công hai vị công tử Trần gia.

Trên ảnh mặt Trần Tĩnh không chút thay đổi, không kiên nhẫn thúc giục, Trần Tiệp thần sắc phức tạp như chặt mảy, tựa hồ đối đệ đệ trên danh nghĩa cừu hận sâu nặng, một giây cuối vượt qua đám đông kim lòng không được mà vuốt ve hai má Cổ Thiếu Hoa.

"Mày điên rồi." Trần Tĩnh bạo liệt kéo hắn lại, "Còn không bị tiểu ôn sinh này hại đủ a! Thao! Vốn nghĩ đến hắn liền một cái thí mất (chỗ mà bạn công nào cũng mê muội á ;>) lợi hại, không ngờ đầu óc càng thâm độc."

Trần Tiệp nuốt nước miếng, chằm chằm nhìn Cổ Thiếu Hoa tự tiểu phi tiểu, thổi thổi ngón tay, tránh đi bàn tay Trần Tiệp.

Trần Tĩnh lôi kéo Trần Tiệp đi Check in. Trần Tiệp không cam lòng quay đầu, ghen hòng, "Năm năm, chúng ta đều nhớ rõ, trong năm năm ta nhất định sẽ về. Chúng ta vốn ràng buộc nhau."

Phóng viên bấm máy lia lịa.

Cổ Thiếu Hoa Thiên so với bộ dáng "Ngũ" thực thân thủ vô tà, thời khắc huynh đệ kia biến mất, trên mặt hắn hiện ra nụ cười quỷ dị âm hiểm.

Trần Thị đại trạch (nhà lớn), tản ra hơi thở âm lãnh.

Cổ Thiếu Hoa nhìn đại môn, vòng vo quanh đại sảnh thưởng thức một hồi, vừa lòng huyết sáo, tốt lắm. Hiện tại là buổi chiều bốn giờ, ánh nắng ôn nhu, lão làm vườn nhàn nhã tu bổ hoa viên, phòng bếp truyền đến mỹ thực hương khí, Cổ Thiếu Hoa chớp mũi kích thích vì mùi đồ ăn Pháp yêu thích.

Tốt lắm, tốt đến chết.

Mùi bánh mì ngửi thấy từ tận bên ngoài. Còn ai khoái hoạt hơn Lão Thử?

Cổ Thiếu Hoa ngồi trên sofa cạnh cửa sổ sát đất, quản gia dâng trà sau lập tức lui ra. Hắn mở sách vở, nhàn tản uống một ngụm trà, hàm trong cổ họng cũng không nuốt xuống, ngẩng đầu một đường lên lầu hai.

Mở ra căn phòng cuối cùng, Cổ Thiếu Hoa tháo khoá bên ngoài vật không hẳn là cánh cửa.

"Chi nha –"

Ánh nhìn thần nhiên mang theo u ám, hắn chui vào qua khe hở, này chính là một cái gian rất nhỏ, trùng hợp đủ chứa một khối thi thể.

Cổ Thiếu Hoa đương nhiên không dùng để chứa thi thể.

Sau đêm đó, hắn hiểu rõ "Tra tấn địch thủ là chủ yếu, phải giữ lại cái mạng. Thi thể thì không biết đau."

"Phốc –"

Hắn phun ngụm trà vào kẻ bị trói nằm đó. Vương Huy miễn cưỡng mở to mắt hàm hồ nhìn phía trước, nhin không được há miệng cầu xin tha thứ, "Thả ta đi, cầu xin cậu."

"Ngày mai chính là tang lễ của mày cùng Ngô Nhật Vĩnh, mọi người trong trường đều tới." Cổ Thiếu Hoa buồn cười vỗ vỗ mặt Vương Huy, "Tao đương nhiên cũng đi, vì bọn mày gặp tai nạn giao thông mà ai điều (tiếc thương người chết). Về sau liền không tính mày còn tồn tại đi."

"Mẹ nó....." Vương Huy rống to, "Mày rốt cuộc muốn như thế nào!"

"Chẳng như thế nào hết a," Cổ Thiếu Hoa lui ra phía sau hai bước, kéo ghế dựa ngồi ung dung, dùng mũi chân đá vào tính khí của Vương Huy, cách quần áo liệt ma sát. Vương Huy không thể nhẫn nại bắt đầu vặn vẹo thắt lưng, miệng rên rỉ âm thanh ngắt quãng không rõ nghĩa. Cổ Thiếu Hoa nhíu mày, chân dùng một chút lực nhìn đối phương mặt tái nhợt chảy mồ hôi lạnh, mới nho nhỏ đắc ý, "Chính là năm năm bái."(1)

[(1) Bái trong bái lạy a~Một cách nói tôn kính, ở đây bạn Hoa đang mĩa mai bạn Huy.]

"Năm..... Năm năm....." Vương Huy cả người phát run, "Ta cho cậu tiền, bao nhiêu cũng đều cấp, cầu xin cậu, van cầu cậu phóng ta."

"Tao bây giờ còn thiếu tiền?" Cổ Thiếu Hoa cười lạnh.

"Vậy, cậu muốn làm gì..... Ta đều..... Đều."

"Thao mày?" Cổ Thiếu Hoa căm ghét, "Nhìn mày một bộ dáng phúc cầu, tao cương cũng không nổi, trước đây còn thao ta."

Nói xong, từ ví lấy ra một cái bình thuốc nhỏ màu lam nhạt, Vương Huy mở to hai mắt, y nhận được đây là thuốc trợ tim của Ngô Nhật Vĩnh. Tiểu tử kia bên ngoài tinh trắng như bảo mã, đáng thương bảo mã từ trong bụng mẹ còn có bệnh tim bẩm sinh.

"Nhận ra không?" Cổ Thiếu Hoa hì hì cười, gương mặt giữa hôn ám hiện ra lạnh lẽo quỷ dị, Vương Huy cảm thấy sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. "Đương nhiên thuốc ban đầu đã được đổi....." Thoắt cười, Cổ Thiếu Hoa một bên cười một bên chế trụ yết hầu Vương Huy buộc y nuốt xuống, rồi sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ tay thả ra "Đừng chờ mong, tao không mua xuân dược hầu hạ mày, thứ đó đáng quý. Chỉ là thuốc kích thích bình thường, cho mày ném chút mùi đã thú quẩn quại."

Đứng dậy, quan thượng cửa phòng, Cổ Thiếu Hoa đem bình thuốc nhỏ cẩn thận nhét vào ví. Đây chính là bảo bối trân quý, bên ngoài vẫn còn lưu lại độ ấm của thiếu niên áo đen.

Cho dù có một ngày, trên mình mùi vị "Người" càng lúc càng mờ nhạt, cơ hồ sắp mất đi, mở ra bình nhỏ có lẽ còn một đường sinh cơ.

Cổ Thiếu Hoa muốn gặp hắn. Phi thường tưởng nhớ. Vì cái gì đêm đó không hề ở lâu thêm một chút, Thiếu Hoa đã có thể bắt lấy hắn.

Hắn chính là bảo hộ Thiếu Hoa.

Tôi rất nhớ cậu. Trở về nhìn tôi a....

*

Thời gian như nước chảy, nửa học kì không nhanh không chậm qua đi.

Mọi người dần dần bình ổn, bắt đầu tiếp nhận thân phận của Cổ Thiếu Hoa. Đi tới đâu cũng đều có thể nghe được xưng hô tôn kính "Thiếu gia". Cổ Thiếu Hoa có chút muốn cười, những người này vì không hiểu cho nên chẳng dám gọi hắn Trần thiếu gia, lại càng không dám kêu Cổ thiếu gia, liền như vậy ái muội nịnh bợ.

Cũng tốt. Tập đoàn Trần thị không biết xử lý phụ thân hắn như thế nào, hắn cũng không có hứng thú. Bọn họ có hiệp định, sẽ không động tới tính mệnh lão nhân, vậy là đủ.

Năm năm, nợ nần thực lớn nhưng có cừu tất báo, tại thời khắc kia hội tăng thêm. Chuyện xảy ra đêm đó, Trần Tĩnh – Trần Tiệp đối hắn e ngại cùng phần nợ rồi sẽ có một ngày bùng nổ.

Cổ Thiếu Hoa nhún nhún vai, năm năm a..... Hai ngàn Thiên Đô không đến. Nên hảo hảo hưởng thụ.

Cậu nhóc ngồi cùng bàn cẩn thận đánh giá Cổ Thiếu Hoa, không thể phủ nhận thiếu niên này thanh tú, tuy gây những đường cong có lực, hơn nữa lúc này hắn hơi nhíu mày cúi đầu đầy dụ hoặc khiến người khó kháng cự.

Kỳ quái là trên tay hắn luôn xiết chặt một bình thuốc nhỏ, chứa đầy những viên thuốc khác nhau, thần bí khó lường.

"Cổ..... Thiếu gia."

Do dự hơn nửa ngày, tên ngồi cùng bàn rút cục nhả nhẹ giọng kêu to, Cổ Thiếu Hoa một mạch trầm tư, không thèm quan tâm chung quanh người nói cái thí gì. Lão tử hiện tại cần suy nghĩ, không lay động chính là không lay động =

Tên kia có chút nóng nảy, ôm một bên má sưng vù cơ hồ muốn khóc. Chính mình như thế nào liền ngơ ngẩn, ở cổng trường bị lưu manh chế trụ bắt tìm Cổ Thiếu Hoa, còn bị uy hiếp nếu tìm không ra sẽ đánh cho phù nốt má bên kia..... Ô ô ô..... Cái gì anh tuấn, đơn giản sẽ biến thành đầu heo đi.

Không nề hà bắt lấy bình thuốc nhỏ kia, quả nhiên Cổ Thiếu Hoa lập tức lông mi dựng thẳng, khoát khuỷu tay đánh vào mặt cậu bạn khốn khổ, nộ khí đằng đằng, "Làm cái gì!"

"Tôi..... Tôi....." Bên má kia sưng lên không? Tên nhóc vội vàng móc gương ra xem, rồi nói, "Cổng trường có người tìm cậu."

"Không thấy, không rảnh." Mẹ nó, tưởng gọi là ta sẽ tới sao.

"Hắn nói," Sưng lên, thật sự sưng lên, ngô ngô ngô~ mấy người này chuyên thích đánh má người a, toàn bộ đều bệnh tâm thần, đầu óc mẹ nó toàn có bệnh, "Hắn là A Cường."

"..... Thao." Cổ Thiếu Hoa ngẩn ngơ, cắn răng mắng ra một câu, nắm nhanh lọ thuốc trên tay tựa như bùa chú hộ thân.

*

"Quả nhiên là người có tiền a!"

Cổ Thiếu Cường thân ảnh khúm núm hèn hạ cùng nụ cười đáng khinh, theo sau Thiếu Hoa trở lại Trần gia đại trạch. Nhìn đến bình hoa trong đại sảnh, gã cười hở lợi, nuốt xuống dạ dày ý nghĩ "Đồ cổ? Ở chợ bán được bao nhiêu?"

Có thể mua nhiều cực phẩm đi..... Thao..... Nữ nhân mị công cũng nhanh nhanh cấp lão tử thoải mái.

Đột nhiên nhớ tới cái gì, y tà khí cười, ánh mắt đánh giá Cổ Thiếu Hoa, miệng phát ra âm thanh "Tí tí", "Anh nói cậu có hoạn lộ, một khi đó mắng anh cái gì vùi phun máu chó, kết quả còn không đem hai tên công tử Trần gia đùa nghịch dễ như bỡn, xem hiện tại, lên làm lão gia a."

Cổ Thiếu Hoa hừ lạnh một tiếng, mở ngăn kéo xuất ra một xấp tiền, hướng mặt Cổ Thiếu Cường ném. Nam nhân đáng khinh thân thủ không kịp, tiền giấy bay tán loạn khiến y xoay trái xoay phải mà bắt. Cổ Thiếu Hoa hí hóp mắt, "Cầm rồi rút."

"Đây là cái gì?" Cổ Thiếu Cường nửa ngồi, một bên kiểm tiền một bên sát vào Cổ Thiếu Hoa, nhìn khuôn mặt thanh tú cùng tứ chi nhỏ gầy, nhin không được nuốt một ngụm, bàn tay rờ rẫm đùi nội sườn thân đệ đệ, thử xoa nhẹ một chút, "Em trai, người thật sự cho bọn hắn tiến vào chỗ kia? Cùng nam nhân làm....." Tái nuốt một ngụm nước miếng, "Tư vị gì a?"

"Muốn biết?" Cổ Thiếu Hoa cười rộ lên, vẻ mặt vô hại nhìn biểu tình mơ hồ của Cổ Thiếu Cường. Hắn hung hăng đá vào mặt y, "Đủ thích sao?"

"Thao!" Cổ Thiếu Cường ăn đau đến đen mặt, dữ tợn lui ra sau, "Mày mẹ nó đùa giỡn tao. Tao như thế nào không dám bắt buộc mày, lúc đầu còn tức giận tao cái gì cũng đều đổ lên người Thiếu Cường. Tao cho mày là đồ ngu xuẩn!"

Cổ Thiếu Hoa nhú mắt, càng thêm mãnh liệt dùng chân tấn công, Cổ Thiếu Cường giữa đau đớn tuyệt vọng chợt nhận thấy đệ đệ y sớm đã như Phượng Hoàng Niết Bàn (2), từ lúc nào phát sinh..... Đây là ai..... Là ai.....

[(2) Phượng Hoàng là một loại chim thần thời thượng cổ, sau khi chết toàn thân bốc cháy, rồi từ đám tro lại tiếp tục tái sinh đồng thời độ kiếp càng trở nên mạnh hơn được gọi là : " Phượng Hoàng Niết Bàn "

Theo ta, cha Cường ngạc nhiên vì Hoa Hoa thay đổi, không còn là kẻ nhu nhược trước kia.]

Y muốn ngắt đi, mà đệ đệ hung ác ép hỏi, Thiếu Cương thế nào, không nói ra, ta khiến cho anh về sau muốn nói cũng không có cách há mồm phát ra tiếng.

*

Hắn là ngay tại nơi này.

Cổ Thiếu Hoa đứng trước công viên, xem đồng hồ thấy thời gian cách Cổ Thiếu Cương nói còn kém ba mươi phút. Hắn cười khổ, vội vã ngóng tiểu đệ, dường như sẽ xuất hiện từ một góc đường nào đó.

Tìm ghế dài ngồi xuống, tưởng nhàn nhã đi chơi lại luôn luôn đứng ngồi không yên, theo thói quen Thiếu Hoa lấy ra bình thuốc nhỏ vuốt ve, dần dần cảm thấy yên tâm.

"Thế nào....." Bên cạnh có người ngồi xuống mở miệng chào, thanh âm nghịch ngợm của nam hài mang theo tiếng thở hào hển sau khi vận động, có chút mơ hồ nghe không rõ lắm, "Chờ ai sao?"

Cổ Thiếu Hoa lười quan tâm. Nghe thanh âm là của thanh niên 18 – 19 khẳng định không phải Thiếu Cương, vậy không rảnh, mẹ nó, lão tử không rảnh.

"Thế nào thế nào..... Bất lịch sự a," Tên nhóc chọc ghẹo cùng khiêu khích, "Tôi không phải cỏ rác để cho người giẫm, anh làm chi không thêm quan tâm."

Có chút buồn cười, Cổ Thiếu Hoa tuy rằng vẫn là không quay đầu, một mạch nhìn phía trước, lại cong khoe miệng trả lời, "Chờ đệ đệ."

"Đệ đệ a....." Nam hài thoải mái mái duỗi chân, nhìn Cổ Thiếu Hoa chìm trong suy tưởng. Thiếu Hoa không quay đầu lại, nam hài tựa lên lưng ghế, "Đệ đệ đương nhiên hội nhận được anh mà gọi, nên không cần như vậy nhìn chằm chằm, cổ muốn đứt, đầu nhỏ rơi xuống bị dĩa cắn luôn."

Đưa nhỏ đến từ chỗ nào mà nói chuyện chẳng tốt lành gì, Cổ Thiếu Hoa nhin không được cười nói, "Nhiều năm không thấy, em trai sẽ không nhận ra tôi."

"Ai....." Nam hài hừ giọng ý vị thâm trường, âm cuối thật dài, đột nhiên thân thủ đoạt lấy bình thuốc, Cổ Thiếu Hoa cả kinh cúi đầu xoay người đoạt lại. Thanh âm nam hài vang lên từ đỉnh đầu, "Thực có chút thay đổi, nhưng tôi vẫn nhận ra anh."

Thiếu Hoa khiếp sợ ngẩng đầu. Là gương mặt hết sức quen thuộc. Thiếu niên hôm nay không mặc quần áo đen, dung mạo trong sáng cười đến tùy ý bay lên, lông mi cong cong, giơ lên bình thuốc nhỏ trong tay, "Còn giữ chứng cứ phạm tội a."

Cổ Thiếu Hoa cảm thấy yết hầu một trận phát nghẹn, là nghẹn ngào, chẳng khác nào tìm thấy đệ đệ, giọng khàn khàn, "Cậu trốn ra từ nơi nào, tôi tìm cậu lâu lắm rồi."

Ta luôn luôn chờ cậu, rất nhớ cậu.

"Tìm tôi?" Thiếu niên hoang mang cười.

"Đêm đó lúc tôi chạy xuống lầu thì cậu đã không thấy đau nữa." Quả thực khẩu khí có điểm giống lên án.

"Đương nhiên rồi," Thiếu niên vui cười, "Giết người còn không chạy a, vạn nhất bị bắt được chẳng lẽ còn lưu lại chờ chết?"

Trầm mặc trong chốc lát, đối phương quý dị, gặp lại cũng đầy quý dị, Cổ Thiếu Hoa đầu óc trống rỗng vội vã muốn biểu đạt lại không biết nói từ đâu, chỉ có thể lựa chọn phương pháp ngăn người như vậy.

Rốt cục, thiếu niên nhin không được giằng co, dựa sát vào Cổ Thiếu Hoa, chớp mũi tựa vào bên tai hắn ngửi thật sâu, linh động cười, "Mùi trên người anh có chút không giống với đêm đó."

"Không giống thế nào?" Cổ Thiếu Hoa hỏi.

"Huyết tinh, đằng đằng sát khí." Thiếu niên nói xong làm ra vẻ mặt không sao cả, vung tay chấm dứt đề tài này, "Hảo nhàm chán."

Tái một trận trầm mặc.

"Muốn hay không theo giúp tôi?"

Cổ Thiếu Hoa không quá trông cậy, thuận miệng hỏi. Thiếu niên thần bí hé miệng, "Tốt, dù sao gần nhất không có việc gì làm, cùng anh mấy tháng đi."

"Không phải là mấy tháng." Cổ Thiếu Hoa nắm chặt cánh tay thiếu niên, như tìm được phao cứu mạng, "Năm năm, theo giúp tôi năm năm."

Ta rút cuộc cũng chỉ có mấy ngày này có thể có cậu theo giúp, cầu cậu. Trừ cậu ra, ta tìm không thấy người khác.

"Năm năm?" Thiếu niên chau mày, "Quá dài, lãng phí, tôi mặc kệ."

Cổ Thiếu Hoa không nói lời nào, dùng ánh mắt khẩn cầu, vội vàng tựa như có chứa sinh mệnh, đâm vào đáy lòng thiếu niên. Rốt cục gương mặt trẻ tuổi xinh đẹp nhếch đuôi lông mày.

"Được rồi."

Đa tạ Thần linh.

"Bất quá có điều kiện." Thiếu niên tính kế nâng cằm, "Anh mau ký khế bán mình cho ta."

"Thành giao," Cổ Thiếu Hoa thật cẩn thận đem bình thuốc cất vào ví, vươn tay, "Chủ tử."

Thiếu niên nhếch miệng cười, không yên lòng vỗ vỗ gáy Cổ Thiếu Hoa, "Có muốn ăn kẹo không?"

"Uhm."

Thiếu niên đem kẹo để trên miệng, kéo Cổ Thiếu Hoa lại, đầu lưỡi trực tiếp đẩy khoang miệng hắn. Khớp hàm vừa vừa mở ra, hai người giao hòa độ ẩm đầu lưỡi đụng chạm lẫn nhau. Đùa giỡn một chút, thiếu niên đem kẹo đẩy sâu trong miệng Cổ Thiếu Hoa, hai người một bên hôn môi một bên liên giao cuốn lấy đầu lưỡi khám phá vị ngọt.

Sau khi tách ra nước bọt thiếu niên còn dính lại bên khóe miệng Cổ Thiếu Hoa, hé miệng thở hổn hển, ánh mắt mang theo thủy ấn có chút thâm oán. Thiếu niên nhìn vẻ mặt đậm tình sắc dục vọng của Cổ Thiếu Hoa, "Thế nào" một câu, lại lấy ra hai lạp kẹo, "Còn muốn sao?"

"Uhm." Quả thực sắp đứng lên.

"Không cho."

"....." Thật sự đứng lên, thiếu niên vui cười trốn tránh trong chốc lát, tốt nhất anh đừng giống như dã thú, im lặng một chút ta liền cho anh.

Cổ Thiếu Hoa nghe lời, vẻ mặt chờ mong, thiếu niên nắm tay hắn đem kẹo đặt trong lòng bàn tay, sau đó nghịch ngợm lè lưỡi, đuổi người đứng dậy, thanh âm không cao không thấp, "A, cùng người năm năm. Thế nào," Quay đầu quỷ dị cười, khóe miệng xẹt qua đường cong cùng đem đó giống nhau như đúc, "Sự tình thú vị mau tới a."

Hoàn đệ tam chương.

0.000000 0.000000

4. Chương 4

Nụ hôn mãnh liệt tràn ngập hỏa nhiệt ***, Thiếu Hoa vắn vẹo thân thể, nhắm mắt lại nghênh đón dục vọng xâm nhập.

"Thực nhiệt tình a....."

Thiếu Hoa đột nhiên mở mắt. Trước mắt không phải Thiên đường của hắn, rõ ràng vẫn là Địa Ngục sớm đã trở thành quá khứ. Giống như cái đêm 5 năm về trước, cả người đau đến chân thật như vậy..... Không, hắn chỉ là ác mộng, chính là ác mộng mà thôi! Hắn nhắm mắt rên rỉ một tiếng, hy vọng khi một lần nữa mở ra thì hết thấy đều đã biến mất.

”Thích đến vậy sao? Xem ra còn có thể tiếp tục, ha ha.....”

Tiếng cười ai đó nhẹ nhàng vang lên, sâu trong thân thể dấy lên đau đớn rỉ nhức, một chút *** trong mộng toàn bộ tiêu thất, chỉ có áp lực trầm trọng cùng ồ ồ thở dốc, hần thét chói tai giã dựa hông có thể xua đuổi ảo ảnh trước mắt.

”Cưng không ngoan ngoãn, bắt quá như vậy càng kích thích!” Thanh âm trong mộng dữ tợn cười nhẹ: ”Tôi nay chúng ta cũng không muốn Ngũ thấy, bảo bối nhi, dùng một chút khí lực đi!”

Tựa hồ hoàn toàn xuất phát từ phản ứng sinh lý, thân thể hần bắt đầu không ngừng phát run, khó có thể phân chia sợ hãi phần nộ cùng tuyệt vọng, tâm thần run rẩy, phản ứng kịch liệt này bất đồng thu hồi. Cánh tay Ngô Nhật Vĩnh chặt chẽ ôm hần có điểm giạt mình mà buông ra, hần như vậy càng khiến ba người kia thêm hưng phấn.

”..... Chơi đùa quá mức, có thể hần sẽ chết?”

Dục vọng Ngô Nhật Vĩnh tiêu thất mất một nửa, tuy rằng thường xuyên chơi bởi nhưng y cũng chưa từng trác táng đến mức này. Khả thời gian đã lâu lắm, toàn thân thiếu niên đều là mồ hôi cùng dịch thể, tơ máu theo hạ thân co rút chảy ra nhiễm đỏ một mảnh chăn, làm cho y lần đầu đối loại tình huống này sinh ra cảm giác ghê tởm.

”Nhắm nhí, mày muốn ngủ liền ngủ một mình, chúng ta đang cao hứng!”

”.....” Đám người nhìn tính khí hưng phấn bồng bồng của Trần Tĩnh cùng Ngô Nhật Vĩnh vẫn đang ở trong thân thể thiếu niên, Ngô Nhật Vĩnh thông minh khép miệng lại. Tuy rằng nửa người dưới còn lưu lại một chút thú tính ngược dục, trái tim lại tỏ vẻ phản đối mà ẩn ẩn phát đau, y vội vàng bỏ lại một câu ”Tôi đi uống thuốc”, rồi rời đi.

Cho dù ra cửa nhưng tiếng kêu khàn khàn của thiếu niên vẫn truyền vào tai hần, chỉ mong đêm nay bọn họ sẽ không ngoan độc ép buộc quá mức, điều này đương nhiên khó trách..... Thân thể kia quả thật tràn ngập dụ hoặc, mà bọn họ đã một đoạn thời gian không hưởng thụ khoái hoạt, hậu quả càng không thể vãn hồi, cơ hồ ngay cả trái tim y đều không chịu nổi.

Ngô Nhật Vĩnh ngủ chập chờn, giống như đang gặp ác mộng người thấm đẫm mồ hôi lạnh. Đột nhiên một trận lay động thô bạo khiến hần tỉnh lại.

”Đã xảy ra chuyện, con mẹ nó dậy cho tao!”

”..... Bọn bay còn chưa ngủ à? Ầm ỉ chết người.....”

”Dậy cho tao, tiểu tử kia hình như không ổn..... Rất nhiều máu, chảy không ngừng!” Ngô Nhật Vĩnh hoàn toàn tỉnh mộng. Vội vàng đuổi tới căn phòng kia, sắc mặt hai người vốn ở lại trong phòng đều rất khó xem, một tên cầm khăn mặt chà lau hạ thể thiếu niên bị vấy máu loang lổ, một tên cầm di động liều mạng ấn dây số.

”Miêu tả? Miêu tả cái gì, chính là rất nhiều máu..... Thương ở nơi nào? Tôi khó mà nói, mấy người mau tới là được..... Đã bao lâu? Tôi không biết, dù sao rất nhiều máu..... Thần trí? Hôn mê! Ngay lập tức đưa đến viện?..... Được rồi, chúng tôi sẽ đưa hần đến chỗ mấy người, lập tức đến.....”

Vài người trên đầu toát mồ hôi lạnh, giết chết tiểu tử đáng yêu kia thật sự không phải ý nguyện của bọn họ. Trước kia cũng đều đùa giỡn như vậy, thiếu niên đâu có giã dựa quá đáng, cho nên không khởi hưng phấn quá độ, ngay cả lúc máu chảy nhiều khiến hần hôn mê cũng chẳng chú ý. Dù sao không dùng qua *** toy, bọn họ hoàn toàn không ngờ sự việc biến thành như vậy.

Dùng chăn mỏng bọc thiếu niên đưa đến bệnh viện tư của gia tộc, bọn họ trực tiếp đẩy Thiếu Hoa vào phòng mổ, hết thấy chỉ mất một đoạn thời gian ngắn ngủi. Phẫu thuật viên chính Y Sinh đi ra, đơn giản nói một câu: ”Không còn nguy hiểm tới tính mạng”, không hỏi bọn họ chuyện của Thiếu Hoa, cũng không dám hỏi. Nghe vậy, bọn họ không hèn mà cùng thở một hơi dài nhẹ nhõm, tập trung bên ngoài nhất tề hướng bên trong phòng hậu phẫu: thiếu niên nằm trên giường bệnh sắc mặt trắng bệch gất gao nhắm mắt, hô hấp mỏng manh, thoạt nhìn vách tường cùng chăn nệm tuyết trắng làm cho hần thực sạch sẽ.

Ngô Nhật Vinh bình tĩnh xem xét thiếu niên, trái tim lại bắt đầu ần ần đau, có lẽ thật sự sai lầm rồi..... Ngẩng đầu nhìn mấy tên bạn, đều là một bộ biểu tình thoải mái, phá hư oa nhi đáng thương rồi lại tu bổ thực tốt, nhớ tới cuộc sống bọn họ vốn là có thể hoàn toàn nắm giữ thế giới.

"Hắn sẽ rất nhanh phục hồi phải không?" Không biết ai hỏi một câu như vậy, hai người nháy mắt với nhau: "Ân, nơi này điều kiện chữa bệnh đứng hàng đầu, khẳng định rất nhanh sẽ bình phục, chúng ta cũng không hy vọng đi đứt năm năm hưởng thụ."

"....." Ngô Nhật Vinh cúi đầu im lặng, cũng không hề cùng đám bạn trao đổi ánh mắt.

Bệnh viện này quả thực không tồi, thiếu niên được điều dưỡng rất tốt, nửa tháng đã có thể nhờ hộ lý giúp đỡ đi lại xung quanh một chút. Bằng hữu hắn thường xuyên đến thăm làm cho cô hộ lý trẻ mặt đỏ tim đập. Bọn họ thật chu đáo, cơ hồ mỗi ngày đều đến thăm, động tác thần thái dị thường thân mật. Thiếu niên xinh đẹp chỉ thản nhiên cười, rất ít mở miệng nói chuyện, đối bằng hữu lạnh như băng. Bất luận là ai gặp thương tổn như vậy cũng ít nhiều trở nên quái gở. Tiểu hộ lý đương nhiên sẽ không đi hỏi bệnh nhân vì sao lại bị thương, có lẽ tuyệt đối chẳng phải kị ức tốt đẹp gì. Chỉ cần hảo hảo chiếu cố hắn, điều này cũng là nhiệm vụ mà bằng hữu hắn giao cho nàng.

Thiếu niên thường xuyên lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ đến xuất thần, phong cảnh khuôn viên bệnh viện phi thường xinh đẹp. Tiểu hộ lý ngẫu nhiên chọn lúc hắn trong lòng thoải mái cùng hắn nói chuyện phiếm, cũng sẽ dịu hắn xuống đi lại một chút. Phần đông bệnh nhân điều trị đều thích nơi này, hoa cỏ cây cối và không khí tươi mát đối với bệnh tình cùng tâm tính cũng có tác dụng hỗ trợ trị liệu.

Thiếu niên quen được bạn mới, đối xử với những người này còn thân thiết hơn cả mấy bằng hữu kia. Hắn thích nô đùa cùng tiểu hài tử, trò chuyện với bà mẹ trẻ. Tuy rằng mọi người đều mang bệnh tật, thậm chí phải đối mặt với cái chết nhưng tâm trạng phần chần lác quan đã giúp họ trải qua những ngày khó khăn này.

Mấy bệnh nhân kia cũng thích Thiếu Hoa, bởi vì hắn luôn đối đãi ôn hòa, thậm chí tiếp xúc bệnh nhân HIV mà mặt không đổi sắc. Tuy rằng trên thực tế HIV khó lây, nhưng thứ bệnh đáng sợ này vẫn xua đuổi toàn bộ thân nhân cùng bằng hữu, bệnh nhân cô đơn tại bệnh viện là tình huống thập phần thông thường, thực đáng thương. Chỉ có Thiếu Hoa mỗi lần thấy họ cô độc, uể oải thì đều chủ động quan tâm. Nhưng với nhóm người mỗi ngày đến thăm, hắn vẫn không hề thay đổi thái độ.

Đêm trước ngày xuất viện, bằng hữu của thiếu niên lại tới thăm, cao hứng nói ngày mai liền "Đón Thiếu Hoa về nhà". Hắn mặt tái nhợt, đầu ngón tay phát run, không biết có phải là cảm động hay không nhưng mãi cho đến lúc họ rời đi, hắn vẫn câm lặng. Đêm đó, tiểu hộ lý cẩn thận quan sát thần thái cổ quái của hắn, tuy rằng không thể lý giải nàng vẫn vỗ vai an ủi hắn, thế nhưng hắn đẩy ra.

Nhìn bộ dáng nàng giật mình cùng ủy khuất, thiếu niên mặt không chút thay đổi, mắt mịt mờ một tầng sương mỏng cơ hồ không có tiêu cự nhìn phía trước. Hai người trầm mặc trong chốc lát, thiếu niên một lần nữa nhìn nàng cười nói: "Ngày mai tôi sẽ xuất viện, về sau sẽ không còn cơ hội..... Tôi muốn chào tạm biệt mấy người bạn mới, chị có thể giúp tôi không?"

Tựa hồ nghĩ tới cái gì, thiếu niên tạm dừng một chút, nụ cười thản nhiên tăng thêm một tia tuyệt vọng thê thảm: "..... Vô luận chị có nguyện ý giúp tôi hay không, mong chị đừng nói cho bọn họ biết, được chứ?"

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu trên người thiếu niên thực xinh đẹp, tiểu hộ lý bỗng nhiên cảm thấy không khí lãng mạn bao phủ chung quanh nàng, trực giác thẳng lý trí khiến nàng không thể cự tuyệt: "Được rồi!"

Vì thế dưới ánh trăng mờ người, tiểu hộ lý vụng trộm mang thiếu niên đi tới chỗ mấy người bệnh nhân hắn mới quen. Thiếu niên dừng lại khá lâu nhìn bệnh nhân HIV, cô độc đến thê thảm. Nàng thấy người trẻ tuổi gầy gò xơ xác ôm thiếu niên mà nước mắt chảy xuống không ngừng, chính nàng cũng muốn khóc. Thiếu niên trầm tĩnh sắc mặt vẫn như cũ nhẹ nhàng nói với nàng: "Chị có thể chờ tôi ở bên ngoài một lúc được không? Tôi muốn nói với hắn mấy câu."

Loại không khí chia tay này quả thật làm cho nàng không chịu được, cho nên nàng lập tức gạt đầu ly khai phòng bệnh, tâm tình kích động chạy đến toilet khóc trong chốc lát. Đến lúc quay lại thì thiếu niên đã tựa

vào tường chờ nàng, bộ dáng phi thường mệt mỏi, đầu tóc mới chải chỉnh tề có chút hỗn độn còn bệnh phục rộng thùng thình cũng đầy nếp nhăn .

”Y Sinh nói hẳn không còn nhiều thời gian Cậu ấy khóc quá lợi hại, đem tóc tôi xoa đến rối loạn.”

Thanh âm thiếu niên mỗi một hơn nữa sắc mặt trắng bệch chợt phát đen, bằng hữu thống khổ làm hắn cảm động lay đi, tiểu hộ lý cố nén trụ cảm giác muốn khóc, nói với hắn: ”Cậu ta sẽ tốt thôi..... Cậu ta luôn luôn được điều trị đúng đắn. Để tôi đưa cậu trở về nghỉ ngơi.”

Thiếu niên mỉm cười ngẩng đầu chăm chú nhìn ánh mắt đơn thuần của nàng: ”Cám ơn, chị thật sự là người tốt. Người tốt nhất định được lên thiên đường. Người xấu cũng nhất định phải xuống địa ngục, Thượng đế sẽ trừng phạt bọn họ, bởi vì bọn họ có tội.”

Trên mặt thiếu niên nụ cười lạnh lẽo mà trang nghiêm nhộn nhạo mở ra, khắc sâu trong lòng tiểu hộ lý, thật lâu không tiêu tan. Đêm đó nàng gặp ác mộng, nàng mơ thấy mình là Tử thần áo đen cầm liềm đao.

Hoàn đệ tứ chương

0.000000 0.000000

5. Chương 5

Cổ Thiệu Hoa vốn cũng muốn an bài cho bản thân, hắn từng nghĩ thoát khỏi đám người nhà khiến hắn khinh thường, tìm kiếm một mảnh trời đất rộng lớn sống vì chính mình, không phải là giấc mộng xa xỉ gì.

Cho đến lúc cha mẹ phản bội, thực hiện cái giao dịch đáng ghê tởm đem hắn bán cho lũ thế gia công tử làm đồ chơi, hắn tuyệt vọng, cũng lần đầu tinh tường nhận thức: Nguyên lai giấc mộng chính là giấc mộng.

Loại thân phận bị người phỉ nhổ cùng tự hổ thẹn này khiến cho ***g ngực hắn liệt hỏa vô danh hừng hực thiêu đốt, dần dần ý chí chiến đấu – tín nhiệm – quang minh – tình ái đều bị thiêu hủy, hắn thậm chí ngay cả chống cự cũng buông xuống.

Trong kí ức của hắn Phi Hàn đột ngột xuất hiện, hắn bức thiết nghĩ mình đã được thần thánh cứu vớt, nhưng khi con dao hạ xuống, hai tay nhuộm máu thù nhân, khoái ý qua đi chỉ còn lo sợ nghi hoặc cùng sợ hãi tra tấn. Cuối cùng, hắn vẫn sống..... Vương Huy, Ngô Nhật Vinh cùng anh em Trần thị giống như khối u ác tính, cho dù cắt bỏ thì máu vẫn chảy, miệng vết thương khó lành.

Báo thù xong liệu có thể khôi phục Cổ Thiệu Hoa chân chính trước đây? A, nguyên lai là không thể quay về.

Có lẽ ông trời thương hại nên đã phối hợp với trò đùa dai của hắn, mọi người đều nghĩ Trần gia bị nguyên rửa, liên tiếp phát sinh ”Chuyện ngoài ý muốn”: Ngô Nhật Vinh ngã trong hầm rượu hiện tại hôn mê bất tỉnh, Vương Huy mất tích, Trần thị huynh đệ không chừng tinh thần cũng bắt đầu hoảng hốt.

Đương gia Trần lão gia là vị trưởng giả nhất ngôn cửu đỉnh, ông tới gần năm mươi tuổi mới có được hai đứa con sinh đôi nên dĩ thường sủng nịch. Kết quả sủng tử không vinh (chiều con sinh hư), hai người đó thường xuyên gây chuyện, khiến lão gia luôn phải muối mặt đứng ra dàn xếp ổn thoả. Lần này lên tiếng buộc Trần Tĩnh – Trần Tiệp xuất ngoại du học, không cần bàn cãi nhiều.

Cả nhà cao thấp đều biết lúc này lão gia muốn làm cho hai đứa con tránh đi ”Viêm họa nguyên rửa”, bởi vì lời đồn mê tín kia đã lan khắp biệt thự, đám người giúp việc không xin tạm nghỉ thì cũng rời đi. Đương gia thấy tình thế càng ngày càng nghiêm trọng, mượn cơ hội đem con tống xuất biên giới, đồng thời thúc đẩy bọn họ học hành tới nơi tới chốn.

Cứ như cố ý trêu người, mọi chuyện nhằm đúng dịp nhộn nhạo mà xông tới. Lúc chạng vạng cuối ngày, Trần lão gia vô ý ngã từ bậc thang vườn hoa xuống, huyết áp tăng nên lên cơn suy tim. Cổ Thiệu Hoa đi ngang qua vườn hoa trông thấy, xuất phát bản năng cứu người, hắn trước tiên nhanh chóng sơ cứu rồi lớn tiếng kêu quản gia gọi trung tâm Hồi sức. Lần đầu tiên ở Trần gia, Thiệu Hoa kêu cứu, dùng hết khí lực nâng lão gia từ lên xe cứu thương, lệ rơi đầy mặt.

Thiếu Hoa cứ như vậy quỳ rạp xuống tại chỗ, thật lâu không thể đứng lên, hẳn biết mình đã sai lầm, quá sai lầm. Lửa báo thù thiêu đốt lý trí, vẻ ngoài lãnh khốc không che giấu nổi tâm trạng chịu dày vò.

Lão gia tử may mắn tránh thoát một kiếp vì được đưa đến viện đúng lúc, hai tuần sau đã bình phục. Người đầu tiên ông muốn gặp chính là người đã cứu ông — Cổ Thiếu Hoa, bằng hữu không rõ lai lịch của hai đứa con.

Trần lão gia nói thẳng, chịu ân tất báo, lúc nghe quản gia kể lại Thiếu Hoa đã cứu ông thế nào, ông đối thiếu niên có phần sinh hảo cảm. Đến khi trực tiếp gặp hẳn, ánh mắt ôn nhuận cất dấu quật cường, đầu luôn ngẩng cao cùng gương mặt tuấn dật, thái độ nói chuyện cung kính, không kể lễ công trạng mà coi chuyện cứu người là đương nhiên. Trần lão gia từ đáy lòng không ngừng cho hẳn thêm nhiều tình cảm.

Thiếu Hoa rời đi sau ngày thứ ba, Trần lão gia gọi tới luật sư tuổi trẻ tài cao Phương Cần Lực: "Ta nghĩ muốn nhận Cổ Thiếu Hoa làm nghĩa tử, có thể làm được?"

"Ý nguyện của Trần lão gia, không ai dám từ chối."

"Trần Tĩnh – Trần Tiệp đi nước ngoài tôi luyện vài năm, bên này làm cho Thiếu Hoa theo ta, ta muốn đề bạt người thanh niên này."

"Lão gia, tư liệu đã tra được, Cổ Thiếu Hoa là bạn cùng trường với hai vị thiếu gia, nhưng bối cảnh gia đình tương đối phức tạp. Phụ thân nguyên là di dân di cư bất hợp pháp sau lại cùng dân bản xứ kết hôn, hiện tại đã tới Tây Á, chỗ ở còn đang điều tra. Huynh trưởng Cổ Thiếu Cường là dân cờ bạc nợ nần tràn lan, luôn do Cổ Thiếu Hoa thay hẳn giải quyết. Còn một tiểu đệ đang ở cùng người thân." Luật sư tháo xuống kính mắt viền vàng để lộ đôi mắt khôn khéo cơ trí, "Điều có lợi duy nhất là Cổ Thiếu Hoa đã thành niên, thay đổi quyền giám hộ cũng không có vấn đề."

"Ân, hẳn học hành như thế nào?"

"Học giỏi nhiều môn nhưng tính cách khép kín, không thích cùng người khác giao thiệp."

"Ân, ta nghĩ hẳn là nên cho hẳn cơ hội, cậu nói xem có đúng không?"

Phương Cần Lực cười cười: "Trần lão gia nói phải."

"Cậu chuẩn bị giấy tờ rồi cùng hẳn nói chuyện, ta cũng không nghĩ ép buộc, nếu hẳn nguyện ý là tốt nhất."

"Ngài yên tâm." Luật sư đứng lên, "Tôi sẽ mau chóng làm cho hẳn có câu trả lời thuyết phục."

Tình thế chuyển biến đột ngột, Trần Tĩnh – Trần Tiệp ra nước ngoài khiến Cổ Thiếu Hoa thoát khỏi xâm hại, chẳng phải là kết quả mà hẳn mong muốn đó sao. Trần thị huynh đệ vừa đi, khế ước liền mất đi hiệu lực, mọi thứ trở lại như trước đây. Hẳn có thể về trường học hành, tham gia thi đấu thể thao ở sân Lam Cầu, cuối tuần nghỉ ngơi..... Hẳn suy nghĩ làm thế nào biến cuộc sống về quỹ đạo cũ, như thế nào che dấu sạch sẽ vết sẹo xấu xí thối tha, từ nay về sau không cần sống lừa mình dối người.

Nhưng đôi tay này đã tràn ngập tội ác, rồi cuộc tẩy không hết. Đương nhiên, bí mật đó vĩnh viễn chôn ở đáy lòng, trừ bỏ kẻ đồng mưu kia..... Cậu ta ở đâu? Có thể hay không vì mình mà sám hối? Liệu có còn nhớ bất cứ thứ gì về tiểu nhân vật như mình?

Ba giờ chiều, Cổ Thiếu Hoa lần đầu tiên đi vào thư phòng ở tầng hầm, nơi đó chứa hàng vạn đầu sách. Từ lúc tới đây, hẳn chưa từng có chút nhân hạ thoải mái, khi hẳn với tay lấy cuốn "Anh em người chăn ngựa Karla" (1) chợt có bàn tay lướt qua hẳn đỉnh đầu hẳn cướp lấy quyển sách. Thiếu Hoa theo bản năng nghiêng mặt tránh, ánh mắt nhanh chóng chạm phải đôi đồng tử trong suốt, trong lòng cả kinh. Thiếu Hoa từ lúc ở Trần gia chưa từng gặp qua người này, quanh cơ thể anh ta đều mang theo ánh mặt trời, khỏe miệng ôn nhu toát lên vẻ nam nhân thành thực.

"Đà Tư Thỏa Da Phụ Tư Cơ (2) là kẻ tâm cơ khó dò. Có lẽ, hẳn cũng hiểu rõ nhân tâm nhất." Y mỉm cười tự động nói chuyện với Thiếu Hoa, "Nhân tâm khó lường nghe có vẻ mang nghĩa xấu, xác thực khó có thể dùng khoa học cùng phương pháp vật lý để đo lường, mà văn học lại có thể bù lại những thiếu sót của khoa học."

"Anh nghiên cứu Nhân tâm học?" Thiếu Hoa biểu tình lạnh nhạt, vô tình.

"Tôi vĩ đại tới mức đó." Y thán cười, thần thái bằng phẳng, "Chỉ biết là hiện tại hành động thực mạo muội. Xin chào, tôi là Phương Cần Lực."

Liên thần nhiên tiếp nhận bàn tay to lớn ấm áp kia: "Cổ Thiếu Hoa."

"Hiện tại cậu có thời gian nói chuyện chứ?"

Thiếu Hoa trong lòng mặc dù đã có dự cảm, nhưng chợt nghe Phương Cần Lực hỏi, vẫn là không khỏi vụn phần hoảng hốt. Quá nhiều âm mưu cùng phản bội – quá nhiều thương tổn cùng bắt ép, hắn một thân chống đỡ chỉ dựa vào chút dũng khí để sinh tồn. Mà hiện tại hết thảy chuyện từ trên trời giáng xuống, nhìn bề ngoài có vẻ tốt đẹp nhưng lại là địch nhân phụ thân tặng cho.

Có nên tiến tới hay không? Chỉ cần một bước không suy xét, chuyện cũ bại lộ, ta Cổ Thiếu Hoa cùng gia tộc Trần thị vĩnh viễn bị xoay vần trong một mớ rối rắm. Tuy rằng anh em Trần Tĩnh – Trần Tiệp đã ra đi, nhưng hắn vĩnh viễn không thể vứt bỏ quá khứ...

"Thiếu Hoa, ý cậu thế nào?" Phương luật sư này thật kỳ quái, cứ nhiên gọi tên hắn thân thiết như vậy.

"Các người định điều tra tôi? Chẳng phải đã biết thân thế tôi rõ như lòng bàn tay sao?"

"Phải, vì Trần lão gia sẽ không nhận một người hoàn toàn xa lạ trở thành nghĩa tử, hy vọng cậu lượng giải." Hắn nói thẳng vào đề, "Đây là trình tự phải làm, cậu không có quyền lựa chọn."

Kỳ thật, Phương Cần Lực với sự chống đối của thiếu niên này cũng biết nếu người phản kháng cùng đề phòng thì sẽ không dễ dàng trải lòng. Càng không thể phỏng đoán nhân tâm. Nhưng một người trưởng thành đầy cá tính cao ngạo, cứng cỏi và nhẫn nại như y tin rằng cuối cùng cũng có thể bộc lộ điều gì đó từ cậu ta.

"Cho tôi hai ngày suy nghĩ."

"Đương nhiên. Cậu cứ suy nghĩ cho kĩ." Y không chút ý tứ đứng dậy cáo từ, "Thiếu Hoa, rất vui được làm quen với cậu."

"Tôi cũng vậy." Bắt tay tạm biệt y, một khắc Thiếu Hoa có cảm giác mất mát.

"Nếu có thể thay đổi nhân sinh, vì cái gì không cho mình một cơ hội?" Trước khi rời đi, y để lại một câu.

A, rốt cuộc là xoay vần Càn Khôn, vẫn là trầm luân vô vọng?

Sau nửa ngày suy nghĩ kĩ càng, Thiếu Hoa chấp nhận điều kiện bởi vì hắn không thể tha thứ cách sống giả dối coi như không có chuyện gì xảy ra, cái gì mà "Bắt đầu cuộc sống mới". Hắn đã đánh rơi tôn nghiêm và hạnh phúc thì tại sao phải từ bỏ dã tâm cùng sức mạnh. Hắn muốn mình trở nên mạnh mẽ. Nếu vết thương bị cắt quá sâu, phương pháp tốt nhất là vấy nước muối lên, thống khổ tột cùng để có thể duy trì tỉnh táo, đem ý chí tu luyện trong nước sôi lửa bỏng. Như thế mới đủ sức sinh tồn mà tính tới "Bắt đầu cuộc sống mới".

Sau đó là một Cổ Thiếu Hoa hoàn toàn mới, lãnh khốc ương ngạnh, nhưng chỉ có chính hắn biết, bản thân hắn vẫn đang giãy dụa. Quý tộc mới nổi cho dù toàn thân dát vàng cũng chưa chắc đã là chân chính quý tộc người người ủng hộ. Thiếu Hoa hiểu được, không biết dùng ưu thế của hoàn cảnh là ngu muội mà lợi dụng quá cũng thành kẻ ngốc. Phải biết điều tiết vừa đủ.

Thiếu Hoa luôn ghi nhớ ánh mắt oán độc phản hận của Trần Tĩnh – Trần Tiệp trước khi rời đi. Hắn từ trong nội tâm nhạo báng bọn họ, vì người có quyền oán giận là Cổ Thiếu Hoa hắn còn chưa từng kích động như vậy, bọn họ lấy tư cách gì bày ra cái biểu tình "Dẫn sói vào nhà"? Quá sức buồn cười, so với "Khế ước 5 năm" càng thêm nực cười.

Đối với Cổ Thiếu Cường, y dù có nằm mơ cũng không dự đoán được kẻ bị mình bán đứng đến Trần gia làm nô lệ, hiện tại từ miệng chúng nhân trở thành "Trần thiếu gia". Vì thế Cổ Thiếu cường đem Thiếu Cường đến đập cửa nhà em trai, một phen chọc giận Thiếu Hoa. Tại ngày hẹn với Thiếu Cường, Thiếu Hoa gặp lại người kia~ người dùng tà ác cứu vớt hắn, cũng đem hắn giam giữ trong vòng vạ kiếp bất phục~ thiếu niên xinh đẹp Phi Hàn. Cậu ta có thể đem đến cho Thiếu Hoa một chút bình an?

Sau đó, hai người làm tình như thể chỉ để phát tiết. Thiếu Hoa lên cao trào nhưng không có chút khoái hoạt. Hắn không biết mình bị làm sao, là thân thể yếu ớt này không có năng lực lần nữa thừa nhận cảm giác? Chỉ cần cùng Phi Hàn một chỗ, sẽ lâm vào tuyệt cảnh không thể tiếp tục duy trì xúc cảm đầy tội lỗi này? Hắn làm cho Thiếu Hoa nghĩ về máu và khuất nhục lúc trước.....

Hắn phải thoát khỏi trói buộc, đoạn tuyệt kí ức bi thảm để bắt đầu sống cho bản thân, dùng quyền lực thành toàn chính mình.

"Phi Hàn, chúng ta không nên cùng một chỗ." Thiếu Hoa nói ra ý nghĩ trong đầu.

"Nhìn thấy tôi anh liền cảm thấy không vui phải không?" Song đồng xinh đẹp co rút lại một chút, bắt quá rất nhanh khôi phục hoạt bát, "Nhưng anh không chán ghét tôi, đúng không?"

"Tôi vốn định cảm ơn cậu, nhưng giờ lại hận cậu, Phi Hàn." Thiếu Hoa vẻ mặt lạnh lùng, kín đáo phảng phất chút bi thương.

"Lần đầu tiên anh chịu nói thật, thực sự giống như hồi sinh". Đó là lời cuối cùng Phi Hàn lưu lại cho hắn.

Mỗi đêm, Cổ Thiếu Hoa thả Vương Huy, nam nhân bị giam lỏng đã lâu tinh thần không còn tỉnh táo, chẳng hề có chút uy hiếp. Thiếu Hoa đột nhiên cảm thấy trái tim băng giá, vì cái gì người với người luôn thương tổn lẫn nhau? Nếu lúc trước bọn họ không đối xử với mình như thế, có phải hay không mình vẫn là một thanh niên ôm ấp thế giới quan trong sáng đầy hứa hẹn? Cái loại giả thiết này thật sự đáng buồn a, trên thế giới không ai thương hắn, giống như hắn không thương người khác. Hắn sớm đã nhận ra điều ấy.

Ngày đó Cổ Thiếu Hoa chuẩn bị gặp em trai, Thiếu Cương hiện tại đã có gia đình, là một gia đình gia giáo, cũng có xe để đi. Nhưng Thiếu Cương vẫn là đứa trẻ, không hề biết những thứ này ca ca cậu dùng cái gì đổi lấy .

Đang muốn tới gara, bên này đã có một chiếc xe màu đen tiến vào, chủ xe hạ cửa kính xuống chào hỏi Thiếu Hoa: "Cậu muốn đi đâu? Tôi đưa cậu đi."

Thiếu hoa chân không tự chủ được bước qua: "Phương luật sư."

"Đang muốn tới tìm người tâm sự."

"Tìm tôi nói chuyện phiếm?" Thiếu Hoa cười khê, "Thăm dò lòng người?"

"Lên xe nói sau, ok?"

Xe hướng nội thành, chỗ ở của Thiếu Cương đối Phương Cần Lực mà nói cũng không phải bí mật. Thiếu Hoa ủy thác y làm không ít chuyện, là vì tin tưởng luật sư và cũng tin tưởng Phương Cần Lực. Có lẽ ở Trần gia y là một người công bằng, hơn nữa Thiếu Hoa cảm kích y không ép hỏi quá đáng về quan hệ phức tạp giữa hắn với Trần thị huynh đệ. Nhưng Thiếu Hoa biết, Phương Cần Lực không phải hoàn toàn không biết gì.

"Đối với thân phận mới, cảm giác như thế nào?" Phương Cần Lực sang sang mở miệng.

"Anh hy vọng tôi nói cái gì? Giống như chìm trong mộng đẹp?" Thiếu Hoa nâng cằm.

"Nói chuyện với cậu giống như nói với một luật sư."

"Ý của anh là, chúng ta cùng một loại người?"

"Không sai."

Hai người nhìn nhau cười.

"Trần lão gia hy vọng sang năm có thể đưa cậu đi các xí nghiệp của tập đoàn Trần Thị để học cách quản lý, tôi cho rằng cậu sẽ nhanh chóng thích ứng được với những nơi đó."

"Phương luật sư, tôi mới năm nhất đại học, chuyện này có thể hay không còn quá sớm?"

"Không phải đã nói cứ gọi tôi là A Lực."

"A lực, anh muốn cổ vũ tôi?"

"Cậu có biết các gia tộc lớn đều có truyền thống cùng quy củ riêng, không thể mạo phạm. Luật sư chúng tôi thường thường cũng sẽ vì chúng mà đau đầu, cậu biết đấy, chuyện gì cũng đều có hai mặt." Phương Cần Lực dăm chiêu nhìn Thiếu Hoa.

"Tôi sẽ chú ý lời nói hành động của mình, cảm ơn anh đã nói cho tôi biết."

"Thiếu Cương hiện tại ổn chứ?"

"Ổn. Đang tính dẫn nó đi chơi một chút."

"Hai đứa nhóc to đầu." Y cười, "Hôm nay để tôi phục vụ hai cậu."

Thiếu Hoa nhìn ra ngoài cửa xe, một đường xe cộ như nước~ Có bao nhiêu người chịu khổ sở oan ức? Có bao nhiêu người được hưởng thụ hạnh phúc?

= =+

Lời Hiểu Xuân: Cực kỳ tàn ác NP a, ngược thân ngược tâm a, nước mắt nước mũi a..... Lúc ấy, ta liền thể có nghĩa vụ nhất định phải tận lực khôi phục trở lại 2P như cũ, đem đám người sở hữu kia hết thảy diệt trừ. Tiểu Thiếu Hoa đáng thương, tuổi còn trẻ như vậy mà có một đồng "mẹ kế" ngược đãi, ta nhất định cứu người thoát ly nước sôi lửa bỏng, ban thưởng người một cái nhân sinh mới tinh cùng tân tinh nhân hoàn mỹ, Xuân mỗ sẽ nổi giông bão, ha ha ha.....

Sở trường ta là Thổ Tinh Nhân, ta không có văn hóa cái gì, ta không thấy rõ ràng, ta không chơi Domino, ta không biết này Đầu Long hội trưởng thành cái dị hình gì.....

Mọi người tiếp tục a = =[hấp cái mũi]

/ Lời biên tập viên: -.- Vâng, các chị cứ nổi bão đi ạ, độc giả nguyện một lòng nhận không sót thứ gì/

/Ta thực sự không biết sở trường "Thổ tinh nhân" của chị Xuân là cái đếch gì a, ai biết thì nói giùm~ /

(1) và (2) Thực sự kiểm soát con mắt cũng không biết tác phẩm cùng nhân vật anh Lực nói đến là ai ;< hiểu=" biết=" văn=" học=" của=" ta=" có=" hạn,=" thỉnh=" thứ=" lỗi=" ta=" chỉ=" có=" thể=" để=" nguyên=" văn=" anh=" qt=" dịch=" -.==" hoàn=" đệ=" ngũ=" chương.=" 0.000000=" ">

6. Chương 6

Thiếu Cương vẫn là một thiếu niên chưa nhổ giò, tính tình trẻ con mười phần, khuôn mặt nhỏ nhắn hàm chứa đôi mắt nai đen nhánh thiên chân vô tà. Cuộc sống trường kì u ám tựa hồ không lưu lại trên người cậu bất cứ dấu vết gì. Điều này đại khái là nhờ công lao của Thiếu Hoa đi.

Phương Cần Lực nhìn hẩn rồi hướng Thiếu Hoa cười cười: "Cậu là một người anh trai tốt."

Thiếu Hoa nhợt nhạt cười khổ. Đáng tiếc hẩn chẳng có bất cứ người anh trai tốt nào.

Nguyên bản Thiếu Hoa lo lắng em hẩn ngại Phương Cần Lực, không biết ba người có thể đi chơi chung được hay không. Nhưng Thiếu Cương lại rất hợp Phương Cần Lực, cùng y quen thân cực nhanh, bám dính lấy y. Cần Lực cùng Thiếu Cương hồ nháo vui đùa âm ỉ một ngày, thể nhưng nửa giọt mồ hôi không đổ, lúc nào cũng lịch lãm điềm đạm. Thiếu Hoa không khỏi hâm mộ người này nhân nhả thông dong.

Cuối cùng Thiếu Cương mệt rũ muốn leo lên lưng Phương Cần Lực, y cũng không chối từ liền như vậy cho mao đầu tử hơn 10 tuổi nằm trên lưng đại luật sư.

Thiếu Hoa ủ rũ miễn cưỡng ngồi xuống, từ dưới hướng lên nhìn Cần Lực mặt mày thanh tú, nụ cười nho nhã, hai đồng tử ôn nhuận. Gương mặt nghiêng nghiêng trong trời chiều khiến Thiếu Hoa đột nhiên động tâm.

Sau này, dù là công hay tư thì cơ hội Thiếu Hoa gặp Phương Cần Lực cũng tăng lên, nhờ đó có chút hiểu biết về y. Thiếu Hoa cảm thấy y không có cảm giác bén nhọn mà cương trực trầm ổn, nhu hoà nhưng tuyệt đối không tầm thường.

Ở bên cạnh y, thật sự là như một xuân phong (cây đón gió xuân, ý lúc nào cũng tươi mới – vui vẻ).

Nam nhân như vậy, Thiếu Hoa cho tới bây giờ chưa từng gặp qua, hẳn quen thuộc hoặc là anh em Trần thị nóng nảy, hoặc là loại người thấp kém hèn mọn như Thiếu Cường. Khó trách Thiếu Cường thích hẳn, Thiếu Hoa cũng hiểu được phần nào.

Thiếu Hoa chẳng phải khát khao yêu thương lãng mạn gì, cũng không biết xu hướng tình cảm của Phương Cần Lực thế nào, chẳng qua là tựa như cây cối hướng đến mặt trời, người hướng nơi ấm áp mà thôi. Hẳn thiếu thốn tình cảm mà Phương Cần Lực nhu hoà như nước, khó trách hẳn có chút tơ tưởng nhớ nhưng.

Cơ hội đến tựa hồ số phận an bài. Tiệc sinh nhật Thiếu Hoa không rầm rộ khách mời, nhưng Phương Cần Lực vẫn muốn tham gia.

Thiếu Cường bám dính Cần Lực, Thiếu Hoa cùng y gần gũi, mà Phương luật sư lại càng vui vẻ không từ chối vài chén rượu. Uống một hồi, nụ cười đã phẳng phất men say.

Chủ nhà tận tình như thế, Phương Cần Lực nở lòng nào từ chối Thiếu Hoa. Ma xui quỷ khiến, y đã bị Thiếu Hoa đem về phòng ngủ của hẳn.

Nam nhân say rượu, nửa tỉnh nửa mê nằm trên giường. Thiếu Hoa lẳng lặng quan sát y trong chốc lát, liếm liếm môi. Bỏ đi kính mắt, bộ dáng Phương Cần Lực thực thanh tú. Khôn khéo cùng tao nhã ngày thường tản mát, chỉ còn nồng đậm phong độ người trí thức.

Thiếu Hoa nhìn bộ ngực bằng phẳng phập phồng dưới áo sơ mi, hai điểm hồng anh nho nhỏ như có như không nổi trên mặt vải sáng bóng. Hẳn cần môi, nhin không được chậm rãi vươn tay qua.

Phương Cần Lực vẫn không phản ứng, Thiếu Hoa liền cởi bỏ nút áo lộ ra vùng bụng y. Đột nhiên nghe tiếng Phương Cần Lực khẽ cười: "Cậu a....."

Ngẩng đầu nheo ánh mắt nhìn nam nhân, Thiếu Hoa thản nhiên vuốt ve y: "Tôi còn tưởng anh đã không thể nói được nữa cơ đấy."

Hắn kỳ thật vẫn đắn đo sợ Phương Cần lực từ chối, nhưng hiển nhiên đối phương chẳng hề cự tuyệt, hẳn là có không ít kinh nghiệm về phương diện này. Thiếu Hoa tựa tiểu phi tiểu, vẻ mặt tựa như lúc cương chiều Thiếu Cường nghịch ngợm.

Bình thường Thiếu Hoa vốn có tà niệm với Phương Cần Lực, lúc này nhìn thần sắc tư thái y vô lực phản kháng lại có điểm câu dẫn, hẳn không kiềm chế được lửa dục liền cúi đầu hôn trụ y.

Lần đầu tiên Thiếu Hoa chủ động hôn nam nhân, giao triền ôn nhuận quả thực làm cho đầu óc hẳn trống rỗng. Tự nhiên cởi bỏ quần áo. Phương Cần Lực không phản đối cũng không đón ý nói đùa (ý là hưởng ứng theo), bất động thanh sắc làm cho thiếu niên hiểu thẳng khơi dậy ý muốn chinh phục. Không khí trong phòng dần dần nóng lên.

Cho đến khi Thiếu Hoa đưa một ngón tay vào, Phương Cần Lực mới hít một hơi khí lạnh, bị dọa giật mình. Thiếu Hoa như tên đã lên dây, chỉ muốn tiến vào dùng hết khí lực ép tới chặt chẽ, kiên quyết tách chân y ra.

Phương Cần Lực cười khổ: "Nhìn không ra cậu là....."

Thiếu Hoa hiểu ý tứ của y, bản thân vốn luôn là kẻ nằm dưới giờ có tình đem người cao hơn mình một cái đầu đặt dưới thân. Lần đầu tiên xâm nhập đối phương, Thiếu Hoa mê loạn, cảm giác so với bị người khác sáp nhập quả nhiên tốt hơn rất nhiều. Hẳn loạn động không khống chế được, đuổi theo khoái cảm mà rong ruổi trên người y.

Phương Cần Lực gian nan, đau khổ vặn vẹo nét mặt, cố hết sức bắt lấy từng hơi thở. Thiếu Hoa nhìn nam nhân vẻ mặt đau đớn, đột nhiên nảy ra cảm giác yêu thương, nhin không được lại cúi đầu hôn môi y.

Qua đêm nay, tuy rằng Phương Cần Lực không hề đề cập tới nhưng ở trong mắt Thiếu Hoa, y đã trở nên thực đặc biệt.

Y là người đầu tiên Thiếu Hoa dùng sức mạnh để giữ lấy. Khoái cảm chinh phục làm cho Thiếu Hoa mê đắm. Phương Cần Lực càng tránh thì Thiếu Hoa càng quấn quýt lấy y.

Vài lần qua đi, Phương Cần Lực dường như không hề phản đối, hai người liền bắt đầu quan hệ không minh bạch.

Càng về sau, Thiếu Hoa lại càng không dứt ra được. Gặp gỡ anh em Trần thị cường ngạnh mãnh liệt, hẳn dùng hết khí lực cứng đối cứng. Đến lúc dụng phải Phương Cần Lực bất động thanh sắc, cảm giác giống như bị lửa tới đâm lầy, một chân sa vào liền không có đường trở lại, chỉ có thể chờ cả người rơi xuống đáy.

May mắn quá trình ngọt ngào khoái trá.

Hắn suy nghĩ mình cuối cùng cũng bắt đầu làm một con người mới. Đoạn thời gian dơ bẩn kia quá ngắn ngủi, so với cuộc sống lâu dài sau này thì căn bản chẳng là cái gì.

Trước đây bị người giẫm lên – bị người thượng, hiện tại cười to thượng người khác.

Phương Cần Lực khôn khéo lại có năng lực, tư thái bí hiểm, kết quả biến thành người nằm dưới thân hắn rên rỉ. Thiếu Hoa cảm thấy cuộn cuộn một cỗ khoái cảm cao cao tại thượng đầy ác ý.

Hắn mê luyến đối phương, không biết có nên tính là yêu đương gì không~ nhưng chính là luyến tiếc khó buông, dần dần còn muốn bám víu cùng y lại y hơn cả Thiếu Cương.

Phương Cần Lực ở lại qua đêm, hoan ái qua đi sức cùng lực kiệt ôm Thiếu Hoa ngủ khiến hắn cực kỳ thỏa mãn.

Rõ ràng giấc ngủ an ổn, trầm lắng thế nhưng kỳ quái là Thiếu Hoa vẫn mơ thấy gương mặt tái nhợt vạm vẹo của Ngô Nhật Vĩnh, khoé miệng nhếch cười tiến gần tới chỗ hắn.

Thiếu Hoa sợ tới mức thảm thiết kêu cứu mạng, lại nói không ra tiếng, trốn thế nào cũng không thoát. Khuôn mặt đáng sợ kia dần dần lột da lóc thịt biến thành đầu lâu khô, răng nanh trắng nhọn dứ dứ trước mặt hắn, mùi thối rửa phảng phất đầy khoang mũi.

Thiếu Hoa hồn phi phách tán, kêu thảm thiết rồi choàng tỉnh, trước mắt chỉ là một vùng ánh sáng trắng loá.

”Gặp ác mộng?”

Ảo giác giam giữ một hồi mãi chưa thoát ra được, Thiếu Hoa run rẩy mãi mới bình tâm trở lại, có chút khó chịu hít sâu: ”Bị bóng đè.”

Ngón tay ấm áp của Phương Cần Lực gạt mở tóc rối loạn trên trán hắn, nhẹ nhàng xoa: ”Mơ thấy trước kia?”

Thiếu hoa chấn động, cảnh giác quay lại nhìn hắn.

”Cậu nói mơ.”

Thiếu Hoa nhìn y đầy thăm dò, tin tưởng trên mặt y không có gì khác thường mới cẩn thận ướm lời: ”Tôi đã nói gì vậy?”

Phương Cần Lực cười cười: ”Cậu trước kia không dễ dàng, gánh nặng trên lưng quá lớn. Chẳng thể một sớm một chiều vứt bỏ.”

Khẩu khí ái muội làm Thiếu hoa lạnh sống lưng, kinh hoảng nuốt xuống yết hầu một trận xúc động. Rồi sau đó lại vì hiểu ý mà lấp bắp kinh hãi. Phương Cần Lực thấy hắn không đáp, liền áp lên mu tay hắn an ủi: ”Tôi sẽ giúp cậu.”

Trên người Thiếu Hoa hết nóng lại lạnh, cố gắng nặn ra nụ cười gượng gạo. Trong lòng tuy rằng sợ hãi cùng nghi hoặc, nhưng cảm giác lòng bàn tay Phương Cần Lực truyền đến độ ấm cũng làm hắn dần dần bình tĩnh lại.

Phương Cần Lực quả thực che chở cho hắn, giúp đỡ hắn không ít, còn ở trên giường sẵn sàng để hắn thượng.

Như vậy cũng gọi là ”Yêu” phải không?

Cho dù trong mộng nói lộ ra chuyện gì, Phương Cần Lực vẫn muốn đem đau đớn khổ sở của Thiếu Hoa vứt bỏ khỏi tâm trí hẳn. Quan hệ hiện tại của hai người là cùng hội cùng thuyền~ nên nói là cùng hội cùng giường đi.

Chẳng điều gì có thể uy hiếp được họ...

Mồ hôi túa ra cùng thân dưới hưng phấn no đủ, tuổi trẻ khí thịnh đem người kia áp xuống. Phương Cần Lực cười nói "Hồ nháo", cũng không thật sự kháng cự, thiếu niên diễm lệ sáp nhập giữa hai chân nam nhân, hung hăng đẩy vật cứng vào bên trong y.

Kỹ xảo làm tình càng ngày càng thuần thực, Phương Cần Lực dần dần cũng có biểu tình hưởng thụ. Mỗi lần tiếp cận cao trào Thiếu Hoa đều cảm thấy bọn họ sắp hợp làm một, hận không thể cùng với y hoà tan.

Nghe thanh âm không tán thưởng của Cần Lực, Thiếu Hoa càng thêm ra sức đem y làm đến thở dốc liên tục, hai người quấn quýt giao triền mãi không thôi.

Đối với người này, Thiếu Hoa thực có cảm tình. Sát ý lúc trước chẳng qua chỉ còn là ảo giác mà thôi...

Thời điểm Phi Hàn tái xuất hiện, Thiếu Hoa cảm giác chuyện này thực phức tạp. Phi hàn cũng là người đặc biệt với hẳn, nhưng cùng Phương Cần Lực hoàn toàn bất đồng.

Ở bên cạnh Cần Lực làm hẳn hướng tới tương lai. Mọi thứ hết thấy đều tốt đẹp, dần dần đi vào quỹ đạo: Cuộc sống giàu sang, yên ổn, có người yêu thương hẳn. Trần ngập ánh mặt trời.

Còn Phi Hàn chỉ khiến hẳn nhớ tới mảnh kí ức mà hẳn cực lực muốn xoá bỏ kia.

Mặc dù như vậy là vong ân phụ nghĩa.....

Bất quá thật sự là ân tình sao?

"Anh có vẻ lạnh nhạt hơn lần trước nhỉ~ " Nam hài xinh đẹp cười cười. Thiếu Hoa khẽ nhú mày. "Cậu cảm thấy tôi tìm cậu là vì cái gì?" Phi Hàn nghiêng đầu không đáp khiến Thiếu Hoa phật ý, đó không phải đáp án hẳn muốn nghe, vẫn một mực chờ cậu lên tiếng.

"Đương nhiên không phải tới gặp anh để ôn chuyện." Phi Hàn vẫn như trước mỉm cười, nhãn tình sáng quắc tựa nanh vuốt động vật ăn thịt đầy sắc bén thông minh, "Là vì giúp anh..... Anh không biết mỗi lần tôi xuất hiện đều là đến cứu anh sao?"

Đến tốt cùng chỉ là cứu vớt thôi, hay còn ý gì khác?

"Anh yêu Phương Cần Lực?"

Thiếu hoa nhướn mày, thần sắc không đổi.

"Anh thật đúng là....." Phi Hàn cười ha ha, thiên chân khả ái nâng cằm, "Hắn ta cũng có ý với anh."

Thiếu Hoa lạnh lùng: "Cậu đến gặp tôi để nói mấy thứ nhạt nhẽo này?"

Phi Hàn không tức giận, tiếp tục cười: "Anh cũng biết hẳn là kẻ chân tình." Thấy Thiếu Hoa mất kiên nhẫn đứng lên, cậu lại bồi thêm một câu: "Bất quá không cần lo lắng, chỉ cần tôi muốn là có kẻ phải chết."

Thiếu Hoa lấp bắp kinh hãi, đột nhiên giương mắt nhìn Phi Hàn. Cậu cười thương hại: "Anh không nhớ sao? Người kia chết cũng có công lao của anh..." Thiếu Hoa đứng không vững, có cảm giác vụng vụng cùng nôn mửa. Đầu lâu khô trắng trong giấc mơ chợt hiện hữu trước mắt...

Thiếu Hoa run rẩy trở về nhà, đẩy cửa rồi sau đó khép chặt lại. Như Phi Hàn đã ám chỉ, cậu đi lại như không có việc gì, thần thái tự nhiên tìm kiếm vụn vặt này nọ, quả nhiên từ một nơi bí ẩn nghe được tiếng lẩm rầm cùng bước chân người rất khẽ.

Thiếu Hoa hút một ngụm khí lạnh, cảm giác cháy bùng ở trên lưng nhanh chóng lan tràn.

Hắn tuyệt đối không thừa nhận mình dễ dàng nảy ra sát khí, chẳng qua, chẳng qua người bạn duy nhất của hẳn~ Phi Hàn sát khí của cậu ta từ lúc nào vô thanh vô tức ảnh hưởng đến hẳn một chút mà thôi.

Phi Hàn chỉ thị ngắn gọn chuẩn xác, hơn nữa không hề chần chờ. Thiếu Hoa chờ đợi gọi điện thoại cho Phương Cần Lực, hẹn thời gian cùng địa điểm gặp mặt. Sau đó cũng chỉ cần ngồi một chỗ giống như trước kia, Phi Hàn sẽ thay hắn an bài cũng như hoàn thành hết thảy.

Phi Hàn dùng điện thoại công cộng gọi vào máy Phương Cần Lực giả một cuộc trò chuyện, động tác lưu loát sạch sẽ không để lại dấu vết, căn bản chẳng có gì phải lo lắng.

Thiếu Hoa lẳng lặng ngồi, trên trán mồ hôi ngày một dày, tay run đến lợi hại. Phương Cần Lực sẽ chết, giống như Ngô Nhật Vĩnh ...

Đại nam nhân như vậy sẽ biến mất tựa hạt bụi, chẳng còn chút gì. Không thể lần nữa nhìn y cười, không thể nữa thật nữa giả nói với y đầy tình cảm, không thể phát câu với y, không thể lần nữa làm cho y ôm chặt lấy mình.....

Trên thế giới này sẽ chẳng còn người ấm áp làm cho hắn luyến tiếc, không thể buông tay...

Thiếu Hoa run run đứng lên, phá cửa chạy vội ra ngoài. Hắn hối hận. Tại sao lại phải đem y đối mặt nguy hiểm như thế. Đây là chuyện sinh tử...

Bãi đỗ xe im ắng, xa xa Thiếu Hoa thấy Phương Cần Lực xuống xe, nhìn quanh quất xung quanh.

Còn kịp.

"Cần Lực!"

Vừa kêu một tiếng nam nhân liền quay đầu, nhìn Thiếu Hoa từ trong xe bước ra, y tươi cười.

"Cần Lực!!"

Ngoài tiếng kêu của mình, lần này hắn còn nghe thấy một tiếng động cực kỳ nhỏ, giống như có cái đồ bị xuyên phá. Phương Cần Lực biểu tình cứng lại, không rõ là muốn cười hay muốn nói chuyện, khoe miệng khe gương lên.

Thiếu Hoa đỉnh đầu đau nhói. Huyết bắn thành tia, da nóng rát đến phát đau, Phương Cần Lực ngã xuống~ Thiếu Hoa thân thủ mờ mịt tiếp được, nghiêng ngã lão đảo ôm lấy y.

Phương Cần Lực trong mắt tràn đầy kinh ngạc, biểu tình khó tin cùng vẻ mặt đau đớn làm lòng Thiếu Hoa trở nên trống rỗng. Hắn nghe thấy cổ họng y nấc nghẹn hai tiếng, rồi lặng yên ánh mắt mở to nhìn hắn đầy ngạc nhiên và đau đớn.

Kết thúc.

Cuộc sống mới – con người mới của hắn, người đầu tiên hắn sở hữu và cũng là lần đầu động tâm.

Tất cả đều tiêu thất.

Cuối cùng hắn không bao giờ có thể gặp được người như Phương Cần Lực nữa.

Thiếu Hoa đứng ngốc, ôm chặt trong lòng nam nhân đã tĩnh lặng, có cảm giác y cứng lạnh dần. Tư thế khốn khổ, hèn mọn như con thú bị thương...

Hoàn đệ lục chương.

0.000000 0.000000

7. Chương 7

"Phương Cần Lực đã chết, anh hắn rất vui vẻ." Phi Hàn nói những lời này chỉ có mục đích trần thuật. Cổ Thiếu Hoa lặng yên ngồi cạnh quan tài thủy tinh của Phương Cần Lực, gương mặt y tái nhợt như sáp vì lớp phấn dày (*).

"Người như thế rất không thú vị, hắn ta may mắn có gia đình hạnh phúc, đại học danh tiếng~ buổi sáng thức dậy xem thời báo tài chính, trước khi ngủ phải đọc Phát Lạc Y Đức (1) hoặc là Chu Dịch (2). Trước ba mươi hút Marlboro (3), sau ba mươi hút Davidoff Cigar (4), bốn mươi tuổi cai khói thuốc. Nếu cùng

hắn kết hôn, gia đình sẽ ngăn cản, các người cùng nhau đối mặt cản trở, được cha mẹ hắn khoan thứ. Hắn sẽ cùng anh chung sống trong một biệt thự nhỏ ở ngoại thành, mỗi góc ngách đều lưu những bức hình ghi lại từng khoảnh khắc của hai người, còn có cả một khu vườn bí mật. Hàng năm hắn sẽ dùng một tháng để kỷ niệm ngày kết hôn, mang anh đi cưỡi ngựa hoặc du lịch Tây Tạng. Sau đó các người nhận con nuôi, bắt đầu mê tín Tôn giáo và cuối cùng mua một phần mộ, chôn chung một chỗ.”

Phi Hàn buông tay, ”Đó gọi là cuộc sống hạnh phúc, anh xem, bất quá chỉ một giờ ngắn ngủi có thể đập tan tất cả mấy thứ đạo lý gia đình lừa đảo kia. Thiếu Hoa, Phương Cần Lực đã chết~ bộ phim điện ảnh vô vị cùng nhân vật vô dụng của anh chấm dứt rồi.”

”Phi Hàn” Cổ Thiếu Hoa vẫn không quay đầu, giọng nói chẳng có chút âm điệu, ”Phim điện ảnh, người xấu đều phải chết.”

”Đáng tiếc đây là bộ phim Hắc Bang Phản Xã Hội.” Phi Hàn ôm lấy Thiếu Hoa từ sau lưng rồi nói, ”Hơn nữa tôi là nhân vật chính.”

Khí lực Phi Hàn rất lớn, hung hăng đem Thiếu Hoa đặt trên quan tài thủy tinh. Lúc này, đối diện Thiếu Hoa chính là đống quần của Cần Lực, dưới lớp vải kia hắn là nơi đó. Cho dù cách quần, Thiếu Hoa nhắm mắt lại vẫn có thể nghĩ đến thứ kia...

Đột nhiên hạ thể một trận lạnh lẽo, Thiếu Hoa cảm giác thân dưới của hắn dán trên quan tài giá buốt, tay Phi Hàn cũng lạnh như băng .

Hai đùi bị mở ra, ngón tay băng lãnh của Phi Hàn nhẹ nhàng niết bề mặt nếp nhăn pháp phồng, ”Anh đã lâu không bị tiến vào, chẳng trách nơi này chật khít...”

Dứt lời rất nhanh hai ngón tay liền đi vào mở thông đạo. Cổ Thiếu Hoa cúi đầu, phát hiện hạ thể mình ở phía trên bàn chân đi giày da màu đen của Cần Lực. Dường như hắn có cảm giác kì quặc là sự đưa đẩy của Phi Hàn chẳng khác nào Cần Lực đang cùng hắn... Tưởng tượng khiến hắn cương cứng, thậm chí còn rỉ ra một ít dịch trong suốt trên quan tài.

”Cho nên tôi nói, anh hắn là cao hứng khi Phương Cần Lực đã chết. Anh không cần hạnh phúc, thứ anh cần là loại cảm giác này.” Phi Hàn thấy Thiếu Hoa phản ứng thì lạnh lùng cười, hung hăng xoa nắn mông Thiếu Hoa, ”Anh đem Phương Cần Lực phát tiết tức giận, là đưa hắn vào tử lộ.”

Lúc phân thân hung hăng ra vào huyết động, cách mặt quan tài thủy tinh ở trên quần Cần Lực ma sát một chút, hơi thở uốn lượn thành làn hơi nước trắng mờ ảo. Thiếu Hoa đột nhiên thấy thật sự *** tục, quái đản.

Mông khê nhếch đón nhận từng đợt trùng kích mạnh mẽ, Thiếu Hoa nhìn chăm chăm chiếc quần màu xám~ cảm thấy nơi đó bắt đầu trương đại, làm cho hắn nhận không được vươn đầu lưỡi liếm một chút, tựa như trước kia hắn đã từng cùng Cần Lực làm...

”Anh thích đùa nghịch kiểu này sao! Nếu Phương Cần Lực còn sống, liệu hắn có cho phép loại chuyện này phát sinh không?” Phi Hàn đột nhiên càng hung hăng va chạm, cậu vươn tay nắm tóc Thiếu Hoa buộc đầu hắn phải nâng lên, bắt hắn nhìn vào mặt Phương Cần Lực.

Làn da người chết phủ tầng phấn dày, vì những va chạm kia nên rớt một ít xuống tóc mai của Cần Lực, trông như nhiễm sương. Nam nhân đột nhiên già đi rất nhiều tuổi, trong lòng Thiếu Hoa đầy ắp hoang mang, tựa hồ Cần Lực không phải vì mình mà trắng niên sớm thế (còn trẻ nhưng đã sớm qua đời), mà là cùng mình đi qua rất nhiều năm tháng mới rời bỏ nhân gian.

Cho dù Phi Hàn ở đằng sau không ngừng nói chuyện, không ngừng gây áp lực với hắn, nhưng Thiếu Hoa lại cảm thấy tinh thần mình thoát ly thân thể ngày một xa.

Trí nhớ hắn vốn không tốt, có lẽ thật sự đã quên. Hắn cùng Cần Lực cũng có những ngày hạnh phúc~ y từng chuẩn bị một tháng dẫn hắn đi học cưỡi ngựa, nhưng hắn đã quên. Cần Lực từng cùng hắn tới biệt thự ở ngoại thành, hắn đã quên mất. Bọn họ từng cùng nhau làm cơm chiều, cùng nhau đi dạo trên bờ biển xem mặt trời lặn, thậm chí bọn họ từng kết hôn, Cần Lực dịu dàng ***g nhấn vào tay hắn...

Thiếu Hoa không tự chủ nhìn tay phải, phát hiện nơi đó trống không, cả vết lằn nhẵn cũng chẳng thấy đâu. Xem tay Cần Lực, cũng là trống không.

"Nhẫn của tôi đâu? Của Cần Lực đâu?"

Thiếu Hoa bắt lực cào lên mặt quan tài, phát ra những âm thanh chói tai "Chi lạp chi lạp". Cho dù như vậy, hắn cũng không thể tìm ra một chút dấu vết tồn tại của thứ kết nối tình yêu ấy.

Khi Phi Hàn phát hiện Thiếu Hoa không ổn, hắn đã hung hăng cắn ngón áp út tay phải, máu tươi chảy giàn giụa. Hơn nữa lúc Phi Hàn buông Thiếu Hoa ra, hắn dùng hết khí lực mở quan tài của Cần Lực, cầm lấy tay phải y rồi cắn mạnh ngón áp út người chết.

Thời điểm Thiếu Hoa tỉnh lại, phát hiện mình đã nằm trên giường bệnh viện.

Hắn nhấc tay, nhìn ngón áp út tay phải bằng kính gạc. Hắn nhúu mày giật giật, đột nhiên tháo băng, nhìn vết thương đã kết vảy tựa một vòng nhẫn màu tím đỏ. Hắn vừa lòng cười, nhớ ra vết thương rồi sẽ lành da, sẽ chẳng lưu lại bất cứ thứ gì. Nghĩ đến đây, vươn tay trái dùng sức chà vết thương, nhìn nó một lần nữa nhiễm máu tươi.

Phi Hàn bước vào liền thấy Thiếu Hoa giơ tay phải, vừa lòng ngẩng ngửa máu tươi từ bàn tay chảy tới cánh tay, nhỏ giọt trên cả chăn ga trắng tinh.

"Anh thật sự mê luyến Phương Cần Lực?" Phi Hàn ngồi bên cạnh Thiếu Hoa, tựa vào hắn rồi nhìn vết thương, "Phương Cần Lực đã bị hoá thiêu, mang theo cả vết cắn anh dành cho hắn."

"Nga." Cổ Thiếu Hoa thu hồi tay, nhẹ nhàng liếm vết máu, lại đem tay phải ngón áp út dán trên gương mặt, tay trái vuốt ve tay phải tựa như tình nhân âu yếm "Đó vết đeo nhẫn, đừng nói lung tung."

"Người thương yêu hắn sâu sắc như vậy?" Phi Hàn nhìn Cổ Thiếu Hoa mặt dính máu, nhúu mày, "Vì hắn mà phát điên rồi." Cậu thở dài, ngồi đối diện Thiếu Hoa nói, "Thiếu Hoa, anh có nhận ra tôi là ai không?"

"Cậu đang bồn chồn tôi đấy à? Tôi như thế nào có thể trở nên điên loạn?" Cổ Thiếu Hoa nhắm mắt lại, không thay đổi tư thế, âm điệu trầm ổn, "Tôi và cậu cùng nhau giết Ngô Nhật Vinh, lộng điên Vương Huy, cho tới tài sản Trần gia~ cuối cùng còn cùng nhau mưu sát người duy nhất có thể làm cho tôi hạnh phúc. Tôi làm sao có khả năng điên?"

"Anh cảm thấy Phương Cần Lực là duy nhất?" Phi Hàn hạ mí mắt lập tức lại nhướng lên, lướt qua vết máu trên tay Cổ Thiếu Hoa, sau đó vươn đầu lưỡi nhắm nhấp hương vị của máu.

"Vậy cậu còn cảm thấy còn có ai khác nữa sao?" Thiếu Hoa vẫn không mở mắt, hắn tưởng tượng đang âu yếm tình nhân, trên mặt tràn đầy những tia sáng kì quái, "Chúng ta cũng không tin vào tương lai, thì cậu chỉ là Thiếu Cương, vậy....." Hắn mở mắt nói, "Cậu đâu?"

Phi hàn hàm chứa ngón tay, nhướng mi suy nghĩ rồi cười nói: "Tôi nói rồi, đây là phim Phản Xã Hội, hơn nữa, tôi là nam chính."

Lời nói ra tựa hồ thực dễ dàng, Cổ Thiếu Hoa nhìn khuôn mặt tươi cười của Phi Hàn như đang nói chuyện người khác. Sắc môi phẫn hồng điểm vết máu, trên làn da trắng nõn ánh lên một chút yêu diễm lưu tình, giống như một tiểu quỷ hút máu vừa mới ăn vụng. Thiếu Hoa vươn tay phải sờ lên vết máu, đụng phải bờ môi cậu làm cho nó thêm nhuộm một màu huyết tinh đỏ tươi.

Phi Hàn vẫn híp mắt cười, cho dù ánh mắt Thiếu Hoa lấp lánh hung ác cũng không có hành động, mà chỉ nhìn hắn như chắc chắn rằng hắn sẽ không làm hại cậu.

Như chắc chắn hắn sẽ giết Ngô Nhật Vinh, chắc chắn sẽ gọi Phương Cần Lực tới cánh cửa Địa Ngục, chắc chắn mình trốn không thoát khỏi tay hắn. Đột nhiên hắn tóm lấy yết hầu Phi Hàn, áp cậu đặt ở trên giường.

"Cho dù đây là phim Phản Xã Hội." Hai chân Thiếu Hoa đặt trên đùi Phi Hàn, gắt gao bóp cổ cậu. Hắn nhìn chăm chăm sắc mặt bắt đầu chuyển màu hồng, "Không, mặc kệ điện ảnh chết tiệt gì, cậu cũng chỉ có thể là nhân vật nam thứ."

Hắn chịu quá đủ rồi, loại cuộc sống luôn bị kẻ này điều khiển hắn không bao giờ muốn nghĩ tới nữa. Chỉ vì yếu đuối mà mất đi Phương Cần Lực, nay cứ cho là Mất bò mới lo làm chuồng cũng tốt, hắn muốn đoạt lại vị trí nam chính.

Hoàn đệ thất chương.

(*) Thường người ta hay đánh phần cho người chết. Một "kiểu tân trang nhan sắc", tổng tiền người sang thế giới bên kia -.-

(1) Phất Lạc Y Đức: Tạm dịch: Y đức bị lãng quên. / Ài, nói vậy là sao a em Hàn, anh đây thấy Dr. ai cũng tràn ngập y đức, ví dụ như anh -.- /

(2) Chu Dịch

Một loại sách bói toán của Trung Quốc dựa vào Âm – Dương ngũ hành hình thành bát quái. Chu dịch dùng văn xuôi để giảng, gồm 64 quẻ sáu hào, được ghi chép có hệ thống dạng kinh điển, còn dùng để nghiên cứu, không như những sách bói “diệt” chỉ dùng cho việc chiêm bói được lưu hành trong dân chúng.

Quẻ sáu hào: Ví dụ: Phong Sơn Tiệm (Hồng nhận phi cao)

Ý nghĩa: Chim Hồng nhận được số ***g bay xa. Tiến từ từ bay lên mây trong sự thông đạt thông dong. Không có gì cản trở. Nhưng không thể bay vút từ trong ***g lên mây ngay được.

Giải đoán: Vận khí thịnh đạt dần dần. Công việc mỗi ngày đều phát triển đều đặn. Không gặp trở ngại. Thành quả rất to lớn so với lúc khởi sự.

Lời khuyên: Giữ tiết hạnh thanh cao. Ung dung không vội vã.

Phụ chú : Giải trừ mọi tai ương. Tuy tiến chậm nhưng rất yên ổn.

Hào 1 : trung bình, tiến hơi chậm

Hào 2 : rất tốt

Hào 3 : trung bình

Hào 4 : tốt

Hào 5 : tốt

Hào 6 : rất tốt, đại cát

Ứng hợp : Tuổi Bính : Thìn, Ngọ, Thân

Tuổi Tân : Mão, Tỵ, Mùi

Tháng 1

Hành thổ

Bên cạnh đó còn có Kinh Dịch cũng là một dạng sách bói Âm – Dương ngũ hành nhưng dùng lời thơ để giảng.

Nguồn: Lý Học Đông Phương

Thực ra mình không hiểu lắm về cái này, Âm – Dương ngũ hành rất khó, nghiên cứu cái đó sâu còn chưa chắc đã thấm nhuần hết a~ Bạn nào nghiên cứu Triết học Cổ đại Trung Quốc thì xin bổ sung ha

~ vatlyvietnam.org/forum/showthread.php?t=2507

[lyhocdongphuong.org /dich-hoc/chi-tiet/chu-dich-va-kinh-dich-1628/](http://lyhocdongphuong.org/dich-hoc/chi-tiet/chu-dich-va-kinh-dich-1628/)

Muốn tìm hiểu thêm về Chu Dịch thì vào 2 trang trên nhé.

(3) Thuốc lá Marlboro

Thuốc lá hiệu Marlboro do hãng Philip Morris & Co., Ltd. sản xuất ở thị trường Hoa Kỳ (New York) đầu tiên vào năm 1902.

Nguồn: Yahoo

(4) Xì gà Davidoff

Năm 1967, Davidoff được tiếp cận bởi Cubatabaco, sau Cách mạng nhà nước Cuba độc quyền thuốc lá, các nhãn hàng xì gà tạo ra một thương hiệu cá nhân của riêng mình. Những chiếc Xì gà được cuộn trong nhà máy mới thành lập El Laguito tại Havana, vốn đã được thành lập để phục vụ riêng cho Chủ tịch Cuba Fidel Castro, Cohiba. Năm 1969, sản phẩm đầu tiên của Davidoff đã được phát hành, bao gồm các số 1, số 2, và Ambassadeur (tất cả các kích thước tương tự như các dòng Cohiba đầu) và Series Châteaux (nay không còn theo nhãn hiệu Hoyos de Monterrey, nhưng độc quyền thực hiện cho nhãn hiệu Davidoff).

Davidoff ngày nay: Trong tháng 8 năm 2006, Imperial Tobacco mua lại nhãn hiệu thuốc lá Davidoff trên toàn thế giới từ chủ sở hữu của nó, Tchibo Holding AG chi £ 368.000.000 (540.000.000 €). Imperial Tobacco Group đã được cấp giấy phép lưu hành nhãn hiệu thuốc lá Davidoff trên toàn thế giới kể từ khi mua lại nó của Reemtsma vào năm 2002.

Phạm vi bao gồm thuốc lá Magnum, Supreme, Classic, Mild, Lights, Magnum Lights, Slims, Super Slims, Ultra lights, Menthol, Menthol Lights, One and Gold. Rothmans, Benson & Hedges của Canada đã bắt đầu nhập khẩu Davidoff để bán tại thị trường Canada trong tháng 4/ 2007.

Davidoff Oettinger Group sở hữu nhãn hiệu Davidoff trên toàn thế giới cho các sản phẩm thuốc lá khác biệt hơn. Xì gà Davidoff tiếp tục được sản xuất tại Cộng hòa Dominica, theo chỉ đạo của Hendrik "Henke" Kelner. Kể từ khi chuyển tới Cộng hòa Dominica, hầu hết các vitolas được giữ lại, mặc dù Châteaux series đổi tên thành "Grand Cru" series và tên rượu vang chỉ đơn giản là những con số, Dom Perignon đã không được tiếp tục. Davidoff cũng đã thêm vào Aniversario series, Millennium series, và dòng sản phẩm đặc biệt, cùng với phiên bản giới hạn và phiên bản đặc biệt hàng năm. Davidoff cũng sản xuất một dòng xì gà được gọi là "Zino" và một dòng của xì gà nhỏ.

Ngoài sản phẩm thuốc lá, Davidoff đã mở rộng bao gồm các sản phẩm mang thương hiệu của nó như là Ống điếu và Hộp hút ẩm cho Xì gà.

Nguồn: Wikipedia / Và bạn phải ề cổ ra dịch --/

Chương này chú thích bằng 1 nửa chính văn ; /

0.000000 0.000000

8. Chương 8

"Vì cái gì chúng ta biến thành như vậy....."

Yêu dã nhan sắc như hoa Anh Túc thất sắc, màu đỏ nhanh chóng phai nhạt thành xám ngoét. Phi Hàn nhìn Cổ Thiệu Hoa, ánh mắt không cam lòng.

Vì cái gì hay là bại bởi vận mệnh.....

"Vì cái gì muốn giết chết anh ấy?" Thiệu Hoa điên tiết vung tay cho hắn một bạt tai, "Người tại sao lại không chết đi! Tại sao lại là anh ấy!"

Trong nháy mắt, áp lực vây lấy hai người, đều không thể nói gì nữa.

"Tôi và anh cùng nhau, không tốt sao?"

"Chúng ta cùng một chỗ~ Ngô Nhật Vĩnh chết, Vương Huy điên loạn sống sót chui nhủi, ha ha, là vì chúng ta còn không có chơi đủ trò chơi này. Thiệu Hoa, anh có biết bọn họ dùng ánh mắt thế nào nhìn anh không? Anh chính là mỹ nhân của mỹ nhân! Mỗi một lần thượng anh, đều là dục tiên dục tử."

Phi Hàn liếm máu trên môi, cúi xuống, "Bọn chúng đáng chết, anh vẫn sống sót. Vì thế mà anh khổ sở sao? Như vậy liền hưởng đồng bọn duy nhất của anh mà ra tay."

Thiếu Hoa chán ghét bụng cậu ra, hoàn toàn không thể đem người trước mắt này cùng Thiên Sứ năm đó đã cứu vớt hắn so sánh. Từng nhớ thương, từng đau khổ truy tìm, cho tới bây giờ chỉ còn cảm giác ghê tởm.

”Cậu cũng không phải là đồng bọn của tôi. Mày là ác ma, mau cút đi.”

Người kia gương mặt xinh đẹp, Thiếu Hoa từng tin rằng cậu thực sự thuần khiết, đã đoạt lấy trái tim hắn, nhưng hiện tại tâm hắn chính là đầm lầy.

Khi Phi Hàn thấy Thiếu Hoa gắt gao ôm mặt~ dường như đã tự giam hãm bản thân không cho bất cứ ai động đến mình~ cậu nản lòng tựa vào tường không nhúc nhích, rồi lại nhịn không được vươn tay muốn đụng vào mục tiêu ngọt ngào cấm kỵ —

”Tôi yêu anh—”

Những lời này làm cho thanh niên đang ôm mặt toàn thân run run, đến mức nở cũng không phát ra được, trong lòng bộc phát tiếng rên tê tâm liệt phế —

”Kiếp này ta đều phải ở tha lỗi lý vượt qua . Phi Hàn, Thần đang nhìn chúng ta, Cần Lực không phải cậu giết, là Thần không cho phép Cần Lực ở lại bên một người dơ bẩn như ta có thể làm ô uế anh ấy. Ta thương anh, lần đầu tiên ôm anh ta liền thương anh~ Đúng vậy, đúng vậy, khi anh ấy đã chết ta mới biết được — Ta hối hận, nhưng đã không còn kịp rồi — cậu cũng không còn kịp nữa, Phi Hàn.”

Lạnh lẽo lan tràn, xé toang mọi thứ~ Kỳ thật, chẳng ai nợ nần ai...

”Ý của anh là..... Muốn vì hắn ta mà báo thù?” Phi Hàn khẩu khí phi thường bình tĩnh, nhẹ nhàng nói.

Dường như một đồng hồ hỗn độn, mảnh vỡ bình hoa cùng những đoá hoa nát tươm đều là biểu hiện giả dối. Tối chân thật chỉ có bàn tay lạnh ngắt bên người.

”Ta muốn mình còn sống để chịu trừng phạt, cậu — ta quả không được.”

Cổ Thiếu Hoa tựa hồ dùng hết khí lực toàn thân mới nói xong được những lời này, thanh âm hắn nhỏ dần như muốn tiếp cận tử vong. Nước mắt che kín khuôn mặt anh tuần dưới ánh trăng như ngọc sáng không chút bụi bặm, khi hắn còn trẻ ảm đạm cùng ngầy ngô đã che kín vẻ đẹp đó. Hiện tại hắn đã trở thành một thanh niên anh tuấn xuất trần , trong sáng mà cao ngạo cùng tối tăm. Hắn bắt lấy người dựa vào vách tường để chống đỡ thân thể mình, cánh tay trượt xuống, rõ ràng hắn đã muốn ngắt đi, ánh mắt màu đỏ sẫm mặt trắng bệch.

”Nguyên lai, anh đã sớm tính buông tay tôi.”

Phi Hàn ra vẻ bình tĩnh, tiếp tục biểu hiện vô hại giả dối, không giống Thiếu Hoa đã thay đổi~ nhiều năm như vậy, cậu cơ hồ vẫn duy trì mỹ mạo thần bí, đơn giản mà kiên cường năm đó. Giống như Thiên Sứ.

”Anh hẳn là sớm một chút nói ra.”

”Tôi còn nghĩ anh ngược ngạo ngừng mở miệng.”

”Chúng ta luôn hiểu nhau không cần đến ngôn ngữ~ tỷ như tôi thay anh giết ai, anh đều hài lòng cười.”

.....”Ba —” Bức tranh rớt xuống, kính vỡ từng mảnh.

Cổ Thiếu Hoa ngã sấp, thở cũng gian nan, toàn thân run rẩy không ngừng, nước mắt kề cận khoé miệng chỗ chảy máu —Trong đêm, thanh niên thất khiếu (7 lỗ tự nhiên vùng đầu mặt) đổ máu, làm cho người lạnh lẽo run sợ.

”Lưu Hương.....” Thuộc độc lợi hại, người cũng hung mãnh, cùng vận mệnh đùa bỡn — ”Đều là báo ứng a.....”

Ngón tay sờ lên bức tranh đặt trên đùi, đó là phong cảnh bờ sông với cảnh xuân tú lệ, mới nhớ đến lúc trước Cần Lực tự tay treo lên và từng đáp ứng sẽ có một ngày cùng nhau đi... Ngón tay nắm đến trắng bệch, hắn thần lẫn đã đứt đuôi? Làm sao bây giờ? Làm thế nào để có thể thoát khỏi thiếu niên xấu xa kia?

Phi Hàn hung hăng hôn Thiếu Hoa. ”Thiếu Hoa, tôi không thể chịu được nếu anh buông tay.” Vuốt tóc hắn đầy cơn trớn, lau đi giọt nước mắt cuối cùng từ đôi mắt đã mờ mịt, trên môi hắn huyết không ngừng chảy.

Lần đầu tiên Thiếu Hoa thấy mình như rơi xuống Địa Ngục, vô vọng vươn tay về phía Phi Hàn: "Cứu tôi —"

Lần thứ hai, Thiếu Hoa trần trụi nằm dưới thân nam nhân khác giống như sơn dương nhận đồ tể (ý ẽm là chấp nhận để Phi Hàn ăn). Hắn biết hẳn dụ hoặc người, mỗi một tác da đều ỏ sáng bóng như phát quang~ Mau giúp hắn, giúp hắn, tận lực trừu sáp thêm một chút—

Lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm..... Mỗi một lần, đều chỉ có thể để mặc người chà đạp— Hắn hoàn toàn không biết nhiều năm như vậy, nhìn mình trưởng thành và diệt trừ tất cả những phiền não không cần thiết, khi đứng sừng sững ở trung tâm ánh hào quang~ vừa mới bắt đầu, hắn đã buông tay hai người vốn cố chấp nắm lấy.

"Phi hàn —" Giọt lệ quanh ánh mắt thương tổn, thân thể lạnh lẽo dường như được Thiên Sứ hôn — Thiếu Hoa dùng khí lực rất lớn ôn nhu bắt lấy một lọn tóc Thiên Sứ —

"Tại sao Thiên Sứ lại khóc...."

Lệ hoà trong huyết, từ từ chảy xuống...

Hoàn đệ bát chương.

0.000000 0.000000

9. Chương 9

"Anh..... Tin tưởng..... cái gọi là "Vĩnh kiếp trở về" sao?"

Phi Hàn ở dưới thân Thiếu Hoa một bên ngọt ngào thở dốc, một bên phá hư không khí hồi. Cậu là mĩ nhân, không cần cố ý bày ra tư thái cùng thủ đoạn câu dẫn, tính tình cứng cỏi chỉ cần phóng nhiên một chút, thành thực bày ra phản ứng kích tình liền đủ để điên đảo chúng sinh. Bất hạnh thay, Thiếu Hoa là chúng sinh thứ nhất.

Thiếu Hoa không trả lời. Hắn nắm thật chặt móng cánh hoa của Phi Hàn, càng tăng tốc, lúc này còn tư tưởng cái gì triết học với lại biện chứng. Cổ họng rên rỉ đầy sướng khoái, Thiếu Hoa cuồng loạn hôn lên phiến lưng bóng loáng kia, nghĩ tới Phi Hàn chính là kiếp nạn của hắn.

Phi Hàn có thân thể thiếu niên mềm mại, lại thiếu đi hương vị nồng đậm thành thực giống Phương Cần Lực, nhưng điều này không thể gây trở ngại cho tư thái cố chấp của Thiếu Hoa. Chiếm cứ xâm lược cùng công kích thật nhiều vị trí có thể khiến hắn nhớ lại cảm giác khi cùng với Cần Lực, tự bản thân hắn cũng vui vẻ mặc mình sa vào ảo tưởng vô căn cứ đó.

Con người muốn tồn tại, rốt cuộc vẫn cần những kí ức ngọt ngào... Thiếu Hoa đã thôi không so đo mình với Phương Cần Lực rốt cuộc có phải là tình yêu sâu đậm hay không. Cũng chẳng quản Phương Cần Lực đến bên mình vì mục đích gì, ngày y mất đi, hạnh phúc của hắn cũng hoàn toàn tan biến...

Phi Hàn cũng vì Thiếu Hoa mà thay đổi. Vốn là một kẻ ghen đến long trời lở đất mà giờ chẳng khác nào tình nhân nhỏ bé mơ mộng trong tiểu thuyết ái tình. Chờ sau khi Thiếu Hoa điên cuồng thiêu hủy chăn gối, quần áo, khăn tắm mang theo khí tức ôn nhuận của Phương Cần Lực, Phi Hàn cũng nguyện ý nhượng bộ một chút ở trên giường. Cậu quyết định dùng loại rộng lượng giáo hoạt này làm cho Thiếu Hoa hiểu được gương mặt quen thuộc với hắn thực ra rất mơ hồ, đoạn tình yêu kia dần dần phai nhạt, hắn rồi sẽ buông xuống đối kháng và sau đó sẽ tuyệt vọng yêu cậu...

Phi Hàn vẫn giống như trước xuất quỷ nhập thần, lơ đãng xuất hiện rồi lại đột nhiên biến mất, mang đến một hồi kích tình hay vài câu yêu đương mùi mẫn. Thiếu Hoa trầm tĩnh tiếp nhận hết thảy, thậm chí còn có chút hưởng thụ. Phi Hàn vốn lo lắng sau khi Phương Cần Lực chết đi, Thiếu Hoa sẽ khó gượng dậy nổi hoặc mất hết can đảm, nhưng hắn vẫn tươi cười bình thản đứng dậy, trở nên trầm ổn rụt rè, có vài phần vân đạm phong thanh. Càng ngạc nhiên là không lâu sau, ngay cả vị trí trên giường Thiếu Hoa cũng không kiên trì cố chấp muốn thượng Phi Hàn.

Có một lần sau khi hoan ái, Phi Hàn nửa thật nửa giả nói giỡn muốn ném thử tư vị huyết động Thiếu Hoa xa cách đã lâu. Thiếu Hoa chẳng những không lãnh đạm cự tuyệt, ngược lại là lơ đãng cười cười, xoay người nằm úp sấp lấy tư thái mỉa mai hoặc mở ra thân thể hướng về phía cậu. Đối mặt với sự mời gọi như thế, Phi Hàn có chút do dự, hết thảy quá mức thuận lợi, dù sao lúc trước Thiếu Hoa vì Phương Cần Lực chết thiếu chút nữa đã phát điên.

Phi Hàn bắn khoắn khiến Thiếu Hoa cười lạnh: "Cậu không phải bị thương lâu quá mà quên luôn thương người khác như thế nào rồi chứ?"

Phi Hàn mạnh mẽ đặt Thiếu Hoa ỏ trên người, hung hăng nói: "Không đem tôi trở thành Phương Cần Lực nữa sao? Là vì hần cũng đã thương anh, chỉ muốn đổi phương thức tưởng nhớ thôi chứ gì?"

Bị chỉ trích không đầu không đuôi, Thiếu Hoa sững sốt, cười ha ha: "Ta còn tưởng cậu là người độ lượng, nguyên lai chỉ thường thôi. Phương Cần Lực? Mất công cậu suy nghĩ rồi! Ha ha..... Người cũng đã giết, tình đều đã chặt đứt~ Chẳng lẽ ta đây giống cái thể loại kỹ nữ còn muốn lập đền thờ sao. Cổ Thiếu Hoa này đề tiện tới mức đó?!"

Thiếu Hoa trượt tay trong ngực Phi Hàn, khinh long chậm niệp (1) trêu chọc: "Ta đã hoàn toàn quên mất diện mạo Cần Lực ngày đó, chỉ biết rằng, ta không phải hạ lưu, mà là vô sỉ." Dứt lời mạnh mẽ kéo cổ Phi Hàn xuống hung tợn hôn.

Nguyên lai sức mạnh của thời gian còn mạnh mẽ hơn người ta tưởng rất nhiều. Phi Hàn tiến vào bên trong thân thể Thiếu Hoa, thỏa mãn thờ dài.

Khi Phương Cần Lực còn sống, Thiếu Hoa không mấy để tâm chuyện Công ty. Sau này y mất đi, hần toàn tâm toàn ý đem tâm tư đổ vào công việc. Ba năm này cư nhiên cũng làm tương đối tốt, có thể tự mình quản lý Trần thị, Trần lão gia cũng thực phóng tâm mà giao trọng trách cho hần. Người trong Công ty dần dần đều nhận ra, so với hai vị thiếu gia khủng điên ở nước ngoài thì khả năng người con nuôi này kế thừa Trần thị cũng không phải là nhỏ. Đối với những phỏng đoán thiện ý rõ ràng hoặc mơ hồ lấy lòng của người xung quanh, Thiếu Hoa vẫn bất động thanh sắc, chỉ cười cười khiêm tốn lại lạnh nhạt.

Sự tình phát triển như vậy cũng coi là thuận lợi. Không lâu sau đó Thiếu Hoa kế thừa Trần thị, trở nên nổi tiếng trong giới thượng lưu. Nằm dưới thân Phi Hàn, thần nhiên đối diện ác cảm dành cho cậu, Thiếu Hoa dường như hoàn toàn quên đi Phương Cần Lực. Hai người có lẽ còn rất nhiều khúc chiết nhưng cũng không định chấm dứt quan hệ. Vài năm sau, Vương tử cùng Kỳ sĩ hạnh phúc chung sống. Giống như lời Phi Hàn nói, đó là hạnh phúc trong phim ảnh, Thiếu Hoa tuyệt không dùng thứ giả dối đó để chấm dứt cuộc đời mình.

Vấn đề đầu tiên chính là tình cảm của hai người. Phi Hàn dù không thường xuất hiện nhưng cậu biết bạn tình của Thiếu Hoa không chỉ có mình cậu, cả nữ lẫn nam. Mà Thiếu Hoa đối chuyện này cũng lười che giấu, Phi Hàn không mấy khó khăn thường phát hiện trên người hần có mùi nước hoa xa lạ hoặc hôn ngân không phải của cậu. Phi Hàn chẳng chút thay đổi thái độ, đến như Phương Cần Lực cậu còn không ghen hoảng chi là mấy kẻ bèo bọt kia?

Đêm đó, một chuyện bất ngờ đã xảy ra. Sau hoan ái kịch liệt, hai người ôm nhau ngủ như bình thường. Nửa đêm Phi Hàn mơ mơ màng màng theo thói quen định ôm ấp thân thể ấm áp bên cạnh nhưng kéo thế nào cũng không được. Phi Hàn bừng tỉnh, bên cạnh không một bóng người.

Thiếu Hoa thân thể trần trụi ngồi trên chiếc ghế bên cửa sổ, lẳng lặng hút thuốc. Ánh trăng sáng soi tỏ gương mặt Thiếu Hoa một mảnh mông lung. Hần ngẩng đầu nhả ra một ngụm khói.

Phi Hàn định mở miệng gọi hần mặc quần áo kéo cảm lạnh, lại vì động tác của hần mà cảm lạnh. Thiếu Hoa chậm rãi nâng tay phải, đặt ở trước mắt rồi co duỗi ngón tay một lúc, thần thái xa lạ. Hần vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm ngón áp út, cẩn thận như là cúng bái. Sau đó hần hé miệng ngậm ngón tay liếm lộng, bắt đầu là mềm nhẹ hòa hoãn, sau đó càng thêm kịch liệt, ngón tay trong khoang miệng mãnh liệt ra vào. Thiếu Hoa thở dốc ngày một nặng nề, ngẫu nhiên phát ra tiếng hừ nhẹ mềm mại đáng yêu. Tay trái luôn xuống giữa hai chân, mắt khép hờ cùng gương mặt mê ly, vật thể trong miệng dường như trở thành phần thân nam nhân. Đầu lưỡi linh hoạt không ngừng mút liếm từ gốc cho tới ngọn, nước bọt theo đó mà rỉ ra vô cùng *** mỹ.

Phi Hàn tinh tường biết Phương Cần Lực đã lưu lại dấu vết sâu sắc.

"Cổ Thiếu Hoa!!" Một cỗ nhiệt khí xông thẳng lên đỉnh đầu Phi Hàn, cơn giận không thể áp chế: "Anh mẹ nó hạ lưu như vậy ?!"

Ban đêm an tĩnh, Thiếu Hoa bị tiếng gào làm cho giật mình. Lập tức trấn định chậm rãi nhả ngón tay ra, cũng không thèm liếc mắt nhìn Phi Hàn: "Làm cho ta bất mãn, hẳn là đánh động chút vô năng của cậu đi."

"Tôi vô năng? Hừ....." Phi Hàn cười một tiếng, xoay người xuống giường đi đến cạnh Thiếu Hoa, "Nhìn anh ra bộ dạng như vậy, không chừng vui vẻ với phân thân Phương Cần Lực còn khoái lạc hơn ngón tay gấp nhiều lần..."

"Loại dấm chua này ta ăn không sợ đau bụng a." Thiếu Hoa lười biếng đứng dậy, lướt qua Phi Hàn trèo lên giường, không chút che dấu phân thân cương cứng giữa hai chân.

Phi Hàn kéo mạnh thân thể hắn, lạnh lùng nói: "Anh cho là anh còn có tư cách nghĩ tới Phương Cần Lực? Tưởng rằng nếu không nói ra thì cả đời cũng không biết chân tướng?"

Trên mặt Thiếu hoa rớt cục hiện lên một tia dao động: "Buông tay! Ta không muốn nghe lời cậu nói."

"Mặc kệ anh muốn nghe hay không....." Phi Hàn giận dữ cười, "Tất cả chỉ là một âm mưu xấu xa."

"Phương Cần Lực từng là tình nhân của Ngô Nhật Vĩnh. Anh hẳn biết rõ Ngô Nhật Vĩnh là dạng người gì, Phương Cần Lực nắm đó bởi vì chịu không nổi tình tình thất thường cùng ưa *** bạo lực mà cùng gã chia tay."

"Hàm hồ..... Nói....." Thiếu Hoa ngơ ngác ngã trên giường.

Phi hàn thừa cơ đè ép lên, chậm rãi tiếp cận khuôn mặt hắn: "Còn có, tiếng nói cùng tiếng người đi lại trong đầu người ngày đó là do tôi làm."

Thiếu Hoa nín thở vài giây. Khuôn mặt đại ra, nhưng rồi dần dần thoáng một chút tươi cười, trầm ổn rụt rè, có vài phần vân đạm phong thanh. Vừa mới áp chế cơn tức giận lại bị hắn cười trêu chọc liền nổi điên, Phi Hàn tát mạnh vào mặt hắn: "Điên rồi sao?"

Thiếu hoa quay lại sau khi bị đánh văng mặt về một bên, cười cười như chẳng có gì xảy ra: "Thật cảm ơn cậu, nguyên lai ta chỉ biết ta thương anh ấy, hiện tại ta rất cục đã biết, anh cũng yêu ta."

"Đồ điên!" Phi Hàn dùng sức áp lên người Thiếu Hoa, không mang BCS cũng không chuẩn bị bất cứ thứ gì, một lần đâm vào trong cơ thể hắn: "Anh là tội phạm giết người, giết chết người anh yêu, anh cho là mình còn có tư cách yêu ai! Trừ bỏ cùng tôi đây đưa cả đời, không có lựa chọn nào khác!!"

Trừu sát không chút lưu tình, một phần ***, chín phần phát tiết. Đau đớn khiến Thiếu Hoa liền một ngụm cắn vào vết thương trên ngón áp út tay phải, nhẩn nại, thở dốc.

Phi Hàn thịnh nộ vì nhận ra hành động này, cậu hung hăng kéo tay hắn quá đầu. Thiếu hoa cứ nhiên khẽ mỉm cười, nhưng lệ rơi đầy mặt.

Chuyện xấu thứ hai là đến từ Trần thị. Ngay lúc Thiếu Hoa lên chức phó tổng tài không lâu, lão nhân gia đột nhiên bị bệnh. Sau trúng gió tuy rằng bảo vệ được tính mạng, nhưng lại trở thành phế nhân. Mọi người nghĩ Thiếu Hoa sẽ thuận lợi tiếp quản quyền lực của Trần thị, lại có thay đổi bất ngờ là hai anh em Trần Tiếp – Trần Tĩnh chuẩn bị về nước.

Ngày đó, thời điểm hai anh em họ đột nhiên xâm nhập cuộc họp Ban giám đốc, tất cả mọi người đều phải bỏ kính mắt. Một tinh thần hăng hái, một tư thế oai hùng cao ngất, làm cho người ta không khỏi hoài nghi nguyên nhân lúc trước bọn họ xuất ngoại vì vấn đề tinh thần, có hay không chỉ là lấy cớ.

Hai người cũng không nói nhiều. Trần tiếp nói: "Chúng ta trở về để thu hồi những thứ vốn thuộc về chúng ta."

Trần Tĩnh không chuyển ánh mắt nhìn chằm chằm Thiếu Hoa dường như đã thoát thai hoá cốt, lạnh lùng nói: "Năm năm kế ước còn chưa tới kì."

Nói xong hai người liền bỏ đi, để lại một phòng lãnh đạo trợn mắt há mồm. Chờ đợi cuộc chiến tranh đoạt gia nghiệp sắp tới, mọi người đều tính toán rất cuộc nên gia nhập doanh trường phía nào.

Đêm đó, Trần thị huynh đệ liền nhận được lời mời của Thiếu Hoa, nói là thương thảo một chút vấn đề tương lai cho Trần thị.

Lúc Trần Tiệp – Trần Tĩnh bước vào khách sạn Cẩm Hồ, thực dễ dàng phát hiện ra Thiếu Hoa. Hắn ngồi bên cửa sổ yên lặng hút thuốc, tư thái xinh đẹp động lòng. Quả nhiên bất đồng, ba năm qua đã huấn luyện cho Thiếu Hoa có khí độ phong phạm lịch lãm không thua bọn họ, mà nếu nói đến lịch sự tao nhã, thậm chí so với bọn hắn Thiếu Hoa càng giống Trần thị thiếu gia.

Thấy hai người ngồi xuống, Thiếu Hoa không chút để ý dụi tắt điếu thuốc trong tay. Trần Tiệp mở miệng trước: "Ta cho rằng chúng ta chẳng có gì để nói với nhau. Trừ phi cậu ngoan ngoãn đem Trần thị trả lại cho chúng ta, có lẽ còn có thể giảm bớt sự trừng phạt."

Trần Tĩnh cười cười: "Ta nhưng thật ra với việc thực hiện kế ước 5 năm vẫn rất hứng thú, cậu thấy sao?"

"Mấy người đúng là hết cách....." Thiếu Hoa thở dài, "Vốn tưởng trước nói chuyện cũ, không nghĩ mấy người đã trực tiếp nói ra, tôi cũng sẽ không thay đổi."

Dứt lời từ trong túi hồ sơ xuất ra một văn kiện, bỏ lên trên bàn. Trần Tiệp – Trần Tĩnh đã chuẩn bị tốt mọi loại tình huống nhưng lúc đối diện chuyện này vẫn lắp bắp kinh hãi — trước mặt rõ ràng là Giấy chuyển nhượng cổ phần.

Thiếu Hoa không để ý đến sự kinh ngạc của bọn họ, thản nhiên nói: "Nếu mấy người vẫn còn hứng thú với thân thể này, cái gì 5 năm 10 năm, ta không thắc mắc."

Sắc mặt Trần Tĩnh đột nhiên trở nên nghiêm túc: "Cậu có ý tứ gì?"

Thiếu Hoa duỗi tay: "Còn có thể có ý tứ gì khác. Ta không cần đánh cũng bại, không thể sao?"

Trần thị huynh đệ liếc mắt một cái, cũng không dám tin tưởng thắng lợi dễ dàng này.

"Quả nhiên....." Thiếu hoa lạnh lùng cười, "Mọi người đều là cái dạng này, muốn một thứ, chiếm được rồi sau lại còn hoài nghi địch thủ có âm mưu gì khác."

Trần Tiệp cầm Giấy chuyển nhượng: "Lẽ nhiều tất trá. Nếu đầu hàng, hẳn phải tỏ một chút thành ý đi."

"Ta đặt một phòng tại toà nhà này." Thiếu Hoa quơ quơ chuôi chìa khoá, "Đây là thành ý của ta."

Ngày hôm sau, Ban giám đốc lần nữa nát kính mắt. Thiếu Hoa tuyên bố đem 20% cổ phần công ty của mình toàn bộ chuyển nhượng cho anh em họ Trần. Trần Tĩnh có cổ phần cao nhất, lấy thân phận chủ tịch Hội đồng quản trị tuyên bố giữ lại chức vị phó tổng tài của Thiếu Hoa. Một hồi không thể tránh khỏi Tinh Phong Huyết Vũ liền được hóa giải không minh bạch, nhân viên tuy rằng chưa rõ ràng, bắt quá vẫn thở phào một hơi.

Càng khiến mọi người kinh ngạc là ba người vốn thủy hỏa bất dung, cứ nhiên công tác vô cùng ăn ý. Không chỉ làm cho người ta phấn khởi, còn hiểu ra nguyên lai bọn họ từng là cùng bạn đồng học.

Không ai biết, cuộc sống về đêm của họ khác xa về hoàn mỹ ban ngày.

"A..... Trần Tĩnh..... Sâu một chút..... Ân..... Dùng sức..... A..... Dùng lực đi....."

"Tiếp tục, Trần Tiệp..... Cậu lúc trước kia có biết thế nào là Cổ thực kính nhi đầu (đại ý là nhân nhượng)..... Cáp..... Càng sống..... Càng không có tiền đồ"

Thiếu Hoa không dự đoán được, Trần Tiệp – Trần Tĩnh thế nhưng nhất trí đối xử chân tình nhu hoà với hắn, từ khi khôi phục quan hệ, bọn họ coi hắn là tình nhân chứ không phải trên vai trò chủ nhân.

Không có gì không thể mất đi. Ái nhân hay đồ chơi thì có gì khác nhau? Chỉ có cảm giác thân thể đau đớn cùng khoái cảm mới là chân thật nhất. Thiếu Hoa vô cùng khát cầu sự thô bạo của Trần thị huynh đệ [tuy rằng hiện tại bọn hắn đối xử ôn nhu với hắn], bởi vì điều này làm cho hắn sinh ra một loại ảo giác giống như trở về ba năm trước kia. Khi đó, hắn còn sạch sẽ, trên tay không dính đầy máu tươi~ Khi đó, hắn vẫn còn có thể cứu vãn, chờ mong gặp gỡ Phương Cần Lực.....

(1) Khinh long chậm niệp

Khinh trong khinh thường

Long là rồng

Chậm là loài chim mang độc/ rượu độc

Niệp là nắn/ rút lấy

Ta hiểu nôm na ý tác giả nói bạn Hoa chẳng coi em Hàn ra cái đinh rỉ gì~ Nếu hiểu sai, thỉnh chỉ giáo.

Hoàn đệ cửu chương.

0.000000 0.000000

10. Chương 10

Nếu cuộc sống hoàn mỹ như một giấc mơ, sẽ khiến người ta hoang mang bất an. Rõ ràng mọi thứ đều ổn định mà lúc nào cũng thấy tàn ảnh quỷ dị, khủng bố~ tỷ như đầu lâu cười lạnh, nụ cười đầm máu, gương mặt tái nhợt lá tả phần.....

Thiếu Hoa mua một toà cổ bảo cùng chiếc giường giống với thứ đã chứa đầy máu tươi và khuất nhục của hắn trước đây, mặt trên phủ chăn ga trắng tinh. Nặng ưu thương lan toả trên làn da tuyết trắng, triền triền miên miên bao vây lấy thân thể tế gây mê nhân, rõ ràng ngửa mặt mơ hồ nhìn hoa văn trên trần nhà, lại luôn khiến người có loại cảm giác hít thở không thông.

Hắn tự mình chọn lựa công cụ SM, tinh tế xinh đẹp trưng bày ở dưới giường lớn. Chỉ cần lên giường, quơ tay cũng được một thứ đạo cụ làm hắn hoặc kích động, hoặc thống khổ đến điên cuồng. Hắn biết hắn cần những thứ này, vô luận là phân thân thô to dữ tợn chạy bằng điện, loại kích thích đến muốn chết kia sẽ làm cho hắn giữa hoảng hốt quên đi mọi thứ...

Hắn không biết còn có cái gì có thể làm cho hắn quên thời khắc tựa cơn ác mộng đó.

Trong trí nhớ âm u, tôn nghiêm cùng hạnh phúc tan thành mảnh nhỏ, đau đớn tê tâm liệt phế một hồi giờ hóa thành tiếng thở dài ầm ầm trong gió, vẩn đục phong thanh. Nhưng hắn luôn không thể quên, tuyệt vọng tự tay xé rách hy vọng, mỗi một giây phút từng tế bào đều kêu gào bị thương .

Còn sống để thừa nhận mất đi hy vọng rồi lâm vào bóng tối vĩnh hằng thống khổ, Cần Lực, đây là ta trừng phạt chính bản thân mình. Mỗi lần trước khi thoát lực hôn mê, trong chớp mắt hắn không tự chủ được, theo bản năng mà nghĩ như thế.

Giữa mê man tỉnh lại, nhìn ngọn đèn ngoài bức màn bị che khuất, hoàn mỹ phụ trợ che chắn một thân ảnh thần bí hoa lệ, tâm hắn lại có chút nghĩ một đằng nói một nẻo. Muốn rời xa hắc ám, trốn tránh sự trừng phạt- tỷ như chặt chẽ nắm lấy bóng dáng kia, mỗi một căn tóc, mỗi một tế bào đều liều mạng dung tiến vào thân thể con người xinh đẹp kia, dùng sự thần bí mị quang xua tan toàn bộ thế giới hắc ám.

Phi Hàn kỳ quái, Phi Hàn thần bí.

Từng đêm Thiên Sứ thuần khiết Thiếu Hoa câu dẫn xuống Địa Ngục, cũng có thể đem Thiếu Hoa giã dựa ở địa ngục mang về Thiên Đường.

Cậu kỳ quái và mâu thuẫn. Cậu không phải Phương Cần Lực tản ra hơi thở ấm áp, bất cứ những gì đen tối dưới ánh sáng của y liền trở nên trong suốt như nắng. Cậu cũng không phải Ngô Nhật Vinh – Vương Huy, đại biểu cho tàn khốc cùng biến thái của thế giới vĩnh hằng không thay đổi, bất cứ điều gì quang minh mà bọn họ nắm trong tay đều bị làm dơ bẩn không chịu nổi.

Vừa không phải tuyệt đối quang minh, lại càng không phải là tuyệt đối hắc ám. Hắc bạch phân minh thật sự quá thích hợp, với âm hàn lấy ấm áp, với khô nóng lấy thanh lương. (Theo thuyết Âm – Dương của Trung Quốc thì đây là quy luật Âm – Dương đối lập, tuyệt đối vĩnh hằng. Áp dụng trong Đông y, do đó thường thì các lương y ở chỗ mình đều kèm theo xem Phong Thủy^^)

Vô âm, lại phi hàn. (Không nóng cũng không lạnh. Tác giả chơi chữ, vì Phi Hàn có nghĩa là không lạnh.)

"..... Tôi nghĩ anh đã chui vào một góc tối tăm, thương tâm tiêu tụy mà chết."

Thiếu Hoa tựa quây thân mình, có chút vô lực tựa vào đầu giường, cơ thể đau nhức cùng hạ thể chưa xót làm cho hắn có cảm giác rõ ràng mình vẫn còn sống. Gương mặt Phi Hàn vừa quen thuộc lại vừa như xa lạ, khẩu khí chanh chua có một chút dụ hống cùng chiếu cố...

"Bởi vì tôi biết được Thiếu Hoa kêu ngạo lại kỳ quái từ bỏ đấu tranh, giao cổ phần rồi nhảy lên giường Trần gia huynh đệ, cam tâm tình nguyện làm một đồ chơi xinh đẹp đáng yêu?" Phi Hàn cười cổ quái, chậm rãi từ bóng tối âm u đi ra, ngoài cửa sổ ánh sáng ngọc lưu quang chiếu rọi ở trên mặt cậu, ngũ quan anh tuấn tựa hồ đều lóe sáng.

Thiếu Hoa không đáp lời, hắn bật lửa châm một điếu thuốc.

"Anh có nghĩ tới nếu có một ngày, tôi cũng vĩnh viễn không hề xuất hiện, anh sẽ còn tiếp tục sa sút như thế nào?"

Trong bóng đêm, thanh âm Phi Hàn lần đầu mang theo ma lực mị hoặc lòng người, tựa hồ là hơi thở dụ dỗ tuyệt mỹ lại mang theo một loại đau thương, "Cùng anh phạm tội lỗi ngập trời, đồng mưu ngã vào Địa Ngục, tất cả những điều đó sẽ biến mất tựa hơi nước tan vào không khí. Từ nay về sau, không ai cùng anh chia sẻ tội nghiệt, hắc ám, vô luận anh tiến vào bao nhiêu người hoặc là bị bao nhiêu người xâm nhập, cuối cùng vẫn là cô độc, một ngày sinh mệnh chấm dứt cũng sẽ không bao giờ kết thúc sự đơn lẻ."

Lửa tàn thuốc khi thì sáng ngời, khi lại ảm đạm, mùi thuốc thảo nhiên tản ra xung quanh.

Cô độc sao?

Ngửa mặt cho khói thuốc xâm nhập tim phổi, ý thức Thiếu Hoa trong nháy mắt dường như bị hút ra. Năm tháng cô tịch..... Thật là câu nói đáng sợ a. Nguyên lai nhiều năm như vậy, tuyệt vọng không buông tha là bởi vì trong bóng đêm vĩnh viễn có một thân ảnh cùng mình dây dưa?

Nhưng hôm nay, bóng dáng ấy chung quy vẫn phải rời khỏi mình. Khóe miệng Thiếu Hoa hiện lên một tia mỉm cười, ngón tay thon dài tao nhã gẩy gẩy tàn thuốc rơi đầy gạt tàn.

"Đi hảo."

Tàn thuốc rơi lả tả, Thiếu Hoa mỉm cười ngẩng đầu, sáng khoái mà nhã nhặn nói.

Đi thật xa, đồng bọn của ta. Đi thật xa, ầm áp của ta. Đi thật xa, ta còn sót lại hy vọng, còn sót lại hạnh phúc..... Ngó? Muốn ta mở miệng giữ cậu lại sao?

Chẳng lẽ cậu không rõ, còn sống với ta mà nói chính là trừng phạt. Cô độc, đó là trả lại cho Cần Lực lợi tức.

"Tôi biết anh hỏi vì cái gì." Phi Hàn cười ra tiếng.

Thiếu Hoa gật gật đầu: "Vì cái gì?"

Đồng tử Phi Hàn tối đen yên lặng theo dõi hắn, rồi cùng liếc nhìn nhau, gương mặt bộ dáng, mỗi một tác da thịt, mỗi một động tác, mỗi thần thái đều nhập trong óc thật sâu. Thần sắc hắn như thể làm tim Thiếu Hoa bị bóp nghẹt, không kịp nghĩ nhiều Phi Hàn đã đến trước giường, một tay bắt lấy gáy hắn, nhìn thật sâu.

Con người Oánh hắc sinh quang (trong suốt như phát ra tia sáng), người thiếu niên như độc hữu cổ chấp, khiến Thiếu Hoa có chút không được tự nhiên. Thâm tình chân thành kia giống như diễn kịch vốn là mánh lối gạt người, trên đời này làm gì có loại ánh mắt cổ chấp quật cường mơ ước thân thể mình, tràn ngập Tình dục ở kẻ sắp rời đi như thế?

Chúng ta, chỉ cần nhục dục là tốt rồi.

Thiếu Hoa cười yếu ớt, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đôi môi đơn bạc lại kiên nghị của Phi Hàn, bắt giữ ánh mắt lạnh lùng nhất thời mềm mại, xoay người đem Phi Hàn đặt ở dưới thân.

Thân thể hai nam nhân dính sát vào nhau trên chăn ga tuyết trắng. Tiếp xúc mỗi một tác da thịt đối phương đều thoải mái rên rỉ. Bọn họ tham lam ôm, tham lam hôn môi, mũi cảm nhận được hơi thở quen thuộc, chìm đắm trong hương tóc vùi mặt vào gáy người kia.....

Nhắm mắt lại, chẳng còn gì lọt vào đầu óc, không có tương lai, không Trần Tình – Trần Tiệp, cũng không có Phương Cần Lực.....

Chỉ mình Phi Hàn, không lạnh không ấm Phi Hàn – không có cái gì gọi là kinh thiên động địa yêu đương đáng buồn cười – không có hận tới xương tủy câu dẫn mình xuống Địa ngục, cứu vớt mình lên Thiên Đường Phi Hàn.....

Sắp phải cáo biệt, Phi Hàn.....

Bị dục vọng cường ngạo xâm nhập trong nháy mắt, Thiếu Hoa ác nắm chặt tóc Phi Hàn, đau đớn vặn vẹo thân hình câu dẫn, môi tiến gần tới bên miệng thiếu niên thần bí mà tao nhã, rên rỉ: "..... Cậu có biết đau đớn cũng chia rất nhiều loại. Có loại rất nhanh bị quên đi, có loại lại khiến người ta nhớ rõ cả đời."

Thịnh tình mờ mịt như thế, Phi Hàn đương nhiên không chút khách khí. Một phen xoay Thiếu Hoa, dục vọng mãnh liệt trừu đưa, mỗi một lần xâm nhập dừng đạo tiêu hồn đều có thể làm cho Phi Hàn điên cuồng.

Phi hàn động tác trẻ con, khiến Thiếu Hoa khanh khách cười to. Bọn họ giữa kịch tình không cần tới ý nghĩa đối thoại, lời yêu đương hứa hẹn này họ có còn ý nghĩa trong lúc hoan ái chia tay?

Một đêm thực điên cuồng. Không ngừng làm tình, không dứt tiếng cười vui vẻ, cho đến khi chăn ga khấp nơi đầy dịch thể đục ngầu cùng nước mắt kích động, hai người kiệt sức rớt cục ôm nhau tiến nhập mộng đẹp.

Đêm hôm đó, vẫn như cũ gặp mộng.

Thiếu Hoa chưa từng mơ thấy Cần Lực. Lần này hẳn rõ ràng nhìn thấy ánh sáng ngọc lưu quang, gương mặt Phi Hàn anh tuấn cười yếu ớt.

Thiếu Hoa bình tĩnh tĩnh lại, vuốt ve vị trí bên cạnh trống rỗng, Phi Hàn đã rời đi. Chưa từng hảo hảo tính dưỡng thân thể, lại trải qua hoan ái kịch liệt đêm hôm đó, hạ thân đau nhức cơ hồ chết lặng– khoái cảm trong nháy mắt liền trôi qua, thống khổ ghi lại rõ ràng đầy đủ.

Dấu vết thương tích cùng cảm nhận sâu sắc. Vĩnh viễn cũng sẽ không cô độc a.....

Trong phòng tản ra một tàn hương thần nhiên, hương vị quen thuộc lại xa lạ. Hồi lâu hẳn mới nghĩ tới, đó là Triệt Dạ Lưu Hương. Buổi tối sơ ngộ Phi Hàn, lần đầu tiên biết tới hương khí kỳ quái.

Lúc này đây, Phi Hàn đang trộm cái gì?..... Tựa ở đầu giường, Thiếu Hoa lẳng lặng suy tưởng.

Hoàn đệ thập chương

0.000000 0.000000

11. Chương 11

Thời gian trở thành một khái niệm không trọng yếu. Nhưng không để ý tới nó, nó lại thông thả trì trệ mà trôi qua.

Có đôi khi– chỉ không bị cùn và ngược dục mê đắm, Thiếu Hoa mới có thể bình tĩnh suy nghĩ, cuộc đời hẳn đã kết thúc. Quá rõ Âm mưu và Ái tình. Yêu và Hận, Bị người giết và Giết người. Hết thấy đã phô bày, nhân sinh còn gì để chờ mong nữa đây?

Thiếu niên đó từng nói con người khi còn sống không nên là một bộ phim điện ảnh, cậu ta chỉ đúng phân nửa. Thiếu Hoa không sợ hãi cho những năm tháng sau này của mình, chẳng qua chỉ còn là một cái bóng mờ nhạt...

Lúc này hấn bắt đầu càng gặp nhiều ác mộng. Hỗn tạp. Có khi vui mừng, có khi kinh hách. Nhiều nhất là mơ thấy một chuyến xe lửa hoặc ô tô lao nhanh vào đường hầm tăm tối. Hấn luôn muốn biết phía sau đường hầm là cái gì, nhưng chưa bao giờ được như nguyện.

Vì thế Thiếu Hoa có một bí mật nhỏ. Ban ngày hờ hững mà hàng đêm trong mộng không thể ngừng háo hức quan tâm.

Mùa thu rất nhanh trôi qua, gió lạnh thấu xương của đông giá lạnh yên tiến đến. Thiếu Hoa vốn sợ lạnh, giờ lại càng không thích ra ngoài. Trần thị huynh đệ cách năm ba hôm mới đến nơi này, Thiếu Hoa không hoan nghênh cũng không phản đối, nhưng trên phương diện ***, cũng là hoàn toàn thuận theo cùng hưởng thụ .

Hôm nay đến lượt Trần Tiệp tới. Ngựa quen đường cũ thẳng tiến phòng Thiếu Hoa, hấn liền miễn cưỡng cười mỉa hoặc. Trần Tiệp không tự chủ đưa tay bật công tắc đèn ngủ màu hồng, nhìn cho rõ gương mặt câu hồn đoạt phách kia. Lúc còn rất nhỏ y nghe nói qua, mỹ nhân thực sự là theo năm tháng trôi càng ngày càng hiển hiện phong tư, giờ gặp Thiếu Hoa hấn mới hiểu được hàm nghĩa phía sau những lời này.

Trong nháy mắt y cứ nhiên hơi nổi lên đau lòng.

Nhưng lúc này hai cánh tay đã vòng qua cổ y, Thiếu Hoa nheo mắt không nói chuyện, tà tà nhìn y. Trần Tiệp cười khổ, y không thể chống cự loại dụ hoặc này:

"Sáng sớm đã uống rượu, cậu mắc tội gì..... Đợi một chút, áo khoác của ta."

"Hôm nay tôi không hề uống."

Thanh âm Thiếu Hoa trầm thấp mà rõ ràng, hành động lại tương phản. Hấn ngăn Trần Tiệp cởi áo, hai chân quang lỏa mà thon dài khấn cấp quần quanh hông đối phương, nhẹ nhàng cọ xát thúc giục.

Trần Tiệp thỏa mãn nhìn hấn thỉnh cầu dục vọng. Không cởi quần áo, y chỉ lộ ra phân thân rồi rất nhanh đem nó vọt vào trong thông đạo đối phương. Thân mình giao triền đầy nhục dục, không thể phủ nhận, hai người đều dị thường khoái cảm.

Nhưng chỉ có như thế là không đủ. Trần Tiệp tinh tường biết Thiếu Hoa có bao nhiêu mãnh liệt. Y biết người dưới thân này muốn cái gì. Cần thô bạo, đi tới tận cùng mặc thân thể đau, tra tấn bức bách đến cực điểm. Đồng thời y cũng hiểu rõ nguyên nhân. Giống như ma túy với con nghiện – cần phục vụ cho ma men, thống khổ là say mê, lại có lẽ là một loại tha lỗi.

Cả hai loại này Trần Tiệp đều không có lời nào để bình luận.

Tuy vậy bọn y không nghĩ sẽ đem hấn làm đến ra huyết. Lập trường thay đổi, năm tháng dường như đồng thời theo chân bọn họ mở ra cảnh cửa khoái lạc.

Chỉ có nhanh chóng ôm lấy người này, đùa bốn từng nơi trên thân thể đối phương, dùng sức đâm thọc. Bọn họ trong lúc đó, trừ bỏ tìm kiếm, chính là thống khổ; Trừ bỏ giãy dụa, chính là phai nhạt. Bóng ma Tử vong như cánh chim mang theo mùi máu tươi thản nhiên, giang rộng trên không phiêu dăng.

Nơi này là Nhân Gian, là Địa Ngục, cũng là Thiên Đường.

"Cậu không hỏi ta lần này vì cái gì đến một mình?"

Sau một hồi thở dốc, Trần Tiệp ôm lấy Thiếu Hoa, không chút để ý đặt câu hỏi.

"Người giết hấn?" Thiếu Hoa thờ ơ nhắm hai mắt.

"Điều này có thể xem như là hy vọng của cậu?"

Trần Tiệp nhìn chăm chú đôi môi bạc màu khẽ mím lại, cơ thể Thiếu Hoa dựa sát vào lòng y. Bọn họ sắc đồng dạng đều vô cùng bình tĩnh.

"Không phải." Câu trả lời rõ ràng, khoé môi nhếch lên, "Cậu nghĩ rằng hai chữ đó với tôi còn tồn tại sao?"

Ánh mắt Trần Tiệp xẹt qua trên bàn hỗn độn báo buổi sáng. Những trang báo ảnh chụp màu sắc rực rỡ, vài trang là chân dung Trần Tĩnh, bên cạnh còn có một nữ nhân lúm đồng tiền xinh đẹp như hoa .

Về lễ đính hôn, nguyên bản Trần Tĩnh chưa hề thông báo. Trong tình cảnh này, Trần Tiệp đơn giản nói ra một câu.

"Đây không phải là sự thật."

"Có quan hệ tới tôi sao?" Thiếu Hoa châm điều thuốc, khói trắng lượn lờ, vẻ mặt hẩn hờn không phải lạnh lùng, cũng không bối rối. "Chúng quy mỗi người đều phải trưởng thành. Thiếu niên lông bông, chẳng qua là một chốc hoang đường. Phân biệt là có người có thể quay đầu, có kẻ không thể..."

Hận sao? Có lẽ. Nhưng nhiều hơn là thăm thẳm nỗi tình mịch tuyệt vọng.

Trần Tiệp trong một khắc rốt cục ra quyết định. Y rút ra nam căn rồi lập tức đâm vào trong Thiếu Hoa, thở dài một hơi:

"Có chuyện, có lẽ cậu sẽ không muốn biết. Anh trai rắc rối của cậu đã chết."

"Nga?" Thiếu Hoa không chút biểu tình, "Chờ tôi đi nhật xác?"

"Đã được hỏa táng." Trần Tiệp không để ý tới hẩn, tiếp tục nói, "Nghe nói bọn cho vay nặng lãi làm. Hơn nữa, bọn chúng chuẩn bị bán con gã để gán nợ."

Thiếu Hoa mí mắt nháy một chút, lặng im. Trần Tiệp nhìn hẩn thật sâu, cũng không nói thêm lời nào.

Mùa đông năm nay còn chưa qua, bên cạnh Thiếu Hoa đã xuất hiện cái đuôi nhỏ. Nam hài tầm 3 – 4 tuổi tò mò ham chơi, thường xuyên bám lấy ống quần Thiếu Hoa, mồm miệng không ngừng muốn ăn, muốn ôm, muốn tắm rửa, muốn chơi. Thiếu Hoa bị thằng bé cuốn lấy phiền muốn chết, bao nhiêu lần muốn đá nó đến cô nhi viện, nhưng chỉ tính như thế mà không hề động tay.

Trần Tiệp – Trần Tĩnh cùng Thiếu Hoa hoan ái chột giảm. Trần Tiệp có đôi khi trong lòng không biết giải thích tư vị này là gì, nhưng nhìn Thiếu Hoa mỗi ngày mỗi vui vẻ sáng lạn, âm thầm nghĩ mình may mắn đã làm chuyện này.

Y nhớ tới chuyện thiếu niên mỹ mạo kia lặng yên lên vào văn phòng. Thiếu niên như Thiên Sứ có nụ cười trong suốt, gương mặt nhợt nhạt. Thiếu niên nói, anh có thể chọn không thực hiện. Nhưng anh cũng không hy vọng suốt đời nợ Thiếu Hoa, cả đời thấy một kẻ giả hoạt? Tôi biết anh muốn gì. Trên đời chẳng có chuyện gì không có khả năng xảy ra. Chỉ cần còn sinh mệnh là còn có hy vọng.

Trần Tiệp lo lắng hồi lâu. Cuối cùng y quyết định sẽ làm.

Thiếu hoa ôm tiểu nam hài đang nghịch nước. Ánh mặt trời chiếu qua bọt nước trong suốt, hai thúc cháu khuôn mặt hình dáng có vài phần xấp xỉ.

Nhưng đó chỉ là giả dối. Không có con. Không bán đầu giá. Thiếu Cường quả thật đã chết, gã trừ bỏ oán hận thì không lưu lại bất cứ điều gì. Nam hài này chẳng qua là bọn Trần Tiệp căn cứ theo tư liệu, lựa chọn từ mấy trăm đứa trẻ trong cô nhi viện rồi đem về.

Dù là như vậy, nhưng có vấn đề gì? Trần Tiệp tầm mắt truy đuổi Thiếu Hoa, hẩn lơ đãng ngẩng đầu, ánh mắt gặp nhau, khẽ cười một chút. Như vậy cũng đủ. Trần Tiệp cũng mỉm cười. Cho dù thật sự là lãng khách lang bạt, vẫn sẽ có kỳ tích.

Giữa bọt nước bắn tung, Thiếu Hoa nắm bàn tay non mịn nhỏ bé, cảm nhận được mạch máu đập liên tục, trong lòng bình yên an ổn. Nguyên lai đây là một sinh mệnh, là chuyến xe lửa đi tới phía bên kia đường hầm trong mộng mà hàng đêm hẩn truy tìm, bắt đầu mới với cuộc sống mới.

Bọn họ cùng mỉm cười, ở phía xa, một thiếu niên tuyệt mỹ cũng đang nhẹ nhàng cười.

Làm thế nào có khả năng anh cứ thế mà chấm dứt sinh mệnh. Tôi nói rồi, tôi muốn anh sống thật thoải mái vui vẻ...

Tôi sẽ trở về.

[Lời tác giả: Đáng sợ chứ vị, lưu lại một cái chuyện xưa quỷ dị chờ đợi kết cục. Đột nhiên ta rất muốn học tập Nghệ Khuông (*), đem người ngoài hành tinh giải quyết nan đề, nhưng cuối cùng vẫn là quyết định lãng

giếng nước bạn hoà thuận, không lấy vấn đề của Địa Cầu nhỏ bé phiền toái bọn họ. Cuối cùng, ta phải nói, một người muốn nhàn hạ, này thật sự là không đúng .]

(*) Nghê Khuông: Một tác giả viết truyện giả tưởng của Trung Quốc. Nghê Khuông tên thật là Nghê Diệc Minh, sau đổi thành Nghê Thông rồi Nghê Khuông, nguyên quán Chiết Giang, sinh năm 1935 ở Thượng Hải, năm 1957 chuyển đến Hong Kong. Từng làm công nhân in, tiến lên người đọc bông, rồi cán bộ biên tập, tóm lại là tự học thành tài.

Nghê Khuông từng trải nhiều, bản tính hài hước, ghét thói đạo mạo, lắm hứng thú kỳ cục và vô khối ý tưởng quái gở. Chẳng hạn không biết lái xe nhưng rất ham ô tô, có lần ông mua ô tô về tháo rời ra rồi mày mò ráp lại từng linh kiện như cũ.

Ông kể thuở nhỏ đã gặp ma hai lần và chứng kiến hồ tiên hiển thánh một lần, từ đó khẳng định niềm tin vào sự tồn tại của linh hồn và bất diệt. Cho đến nay, ông vẫn một mực tin tưởng rằng các sinh vật đồ vật biết tiềm tâm tu luyện thì tùy công quả có thể thành người hoặc thành thần. (Thành tinh biến nhân trong Vệ Tư Lý hệ liệt chính là câu chuyện kể về vô vàn đổi thay của một con chim ưng sau khi con này biến thành người). Ngẫu nhiên gặp một con bọ chó, ông ngậm ngùi nhận xét rằng loài người mang tiếng là động vật bậc cao, thực chất rất yếu đuối, khả năng thích ứng và chịu đựng môi trường khắc nghiệt hóa ra không bằng một con bọ chó ít tẻ bào. Sợ đời ngắn nên ông sáng tác rất nhanh, bút mực thiên biến vạn hóa. Tuy tự nhận mình là người ham vui, ồn ào, nhưng trong công việc ông hết sức nghiêm khắc: quy định mỗi ngày phải viết tối thiểu tám ngàn chữ (thực tế cộng các thể loại mỗi ngày ông viết được tám vạn chữ – cỡ bằng quyển sách 3-400 trang khổ 13x19cm, mỗi giờ có khi viết được tới 4500 chữ), làm việc liên tục một tháng lại xoay ra nghỉ ngơi triệt để một tháng. Hằng ngày ông dứt khoát hoàn thành định mức trước lúc hoàng hôn, bởi vì khi màn đêm buông xuống, tay ông bắt đầu run, chỉ muốn vớ lấy ly rượu. Ông viết chừng dăm ba thể loại: khoa học viễn tưởng, trinh thám, kiếm hiệp, diễm tình sướt mướt, ngoài ra thêm kịch bản phim, tạp văn, tản văn cảm nhận linh tinh. Kể từ 1957, sau khi sang Hong Kong, Nghê Khuông khoan vùng sáng tác tương đối hẹp, sơ sơ có khoa học viễn tưởng, trinh thám và võ hiệp; kịch bản điện ảnh cũng không nhiều, chỉ chừng trên dưới vài trăm bộ, đồng thời mỗi ngày nhúng bút có năm bảy bài trên chuyên trang của các tờ báo Hong Kong.

Nghê Khuông từng gặp người ngoài hành tinh ở tỉnh nào đó vùng Đông Bắc, vì vậy tiểu thuyết khoa học viễn tưởng của ông rất độc đáo. Nhiều lần ông tự thú bản thân mình chỉ thích viết kiếm hiệp, nhưng cho rằng các tác phẩm của Kim Dung là một thách thức quá lớn, ông đành né tránh, đổi sang viết khoa học viễn tưởng vậy. Trong tất cả các tác phẩm của mình, ông ưa nhất nhân vật Vệ Tư Lý, và truyện ông hài lòng nhất trong Vệ Tư Lý hệ liệt là Tầm mộng, kế đó là Hoàng kim cổ sự. Cuốn võ hiệp ông thích nhất là Hỏa tính Tiêu Thập Nhất Lang của Cổ Long.

Nghê Khuông có trí nhớ tốt và đức tính nhẫn nại vô song. Cái gì cũng chỉ cần nhìn qua một lần là thuộc, và cái gì đã bắt tay vào tiếp xúc là phải dày công luyện bằng thành thạo mới thôi. Sở thích của ông quá ư đa dạng: nuôi cá, trồng hoa, sưu tập vỏ sò, đục đẽo đồ gỗ, nấu nướng, âm nhạc cổ điển, chỉ chung một điểm là đều bắt nguồn từ thích rồi chuyển sang say mê, từ say mê biến thành cuồng si. Một sở thích nữa không thể thiếu được là đọc sách, nhất là tiểu thuyết, dù vớ vấn kỳ quặc cỡ nào cũng đọc.

Tuy vậy ba đam mê lớn nhất của Nghê Khuông lại là rượu, thuốc lá và đàn bà.

Về rượu, trước đây mỗi ngày ông thường uống một lít XO. Gần đây ông tuyên bố cai cay, tức là chỉ uống chứ không nốc đến say đến chán. Dần dần hết thèm, bây giờ có cũng được, mà không có cũng xong.

Về thuốc, ông hút thuốc suốt ba mươi lăm năm, thời cao điểm nhất một ngày năm bao (kể cả khi đánh răng cũng không ngưng hút, bàn chải đưa bên trái thì thuốc ngậm bên mép phải, và ngược lại.) Mãi cho đến một hôm, tự nhiên được thượng đế mặc khải: “Con có thể thôi hút thuốc được rồi đấy!”, ông bèn ngưng hút.

Về đàn bà, ông chỉ ưa loại ngoan hiền biết nghe lời răm rắp, đương nhiên bên ngoài cũng phải xinh đẹp hiếm có. Song Nhi trong Lộc Đỉnh Ký là hình tượng người vợ mà ông ưa thích.

Nghê Khuông sáng tác vô cùng chuyên cần. Ông tự nhận xét “Ta là kẻ viết nhiều chữ Hán nhất kể từ khi nhân loại ra đời.” (Thực tình nếu bỏ chữ “Hán” đi thì câu nói đó vẫn đúng. Nhìn quanh trên thế giới, chỉ duy nhất Isaac Asimov là người có khả năng làm kỳ phùng địch thủ với Nghê Khuông, nhưng xét chi li thì vô khối con chữ của Asimov chảy ra từ máy đánh chữ, còn Nghê Khuông chỉ viết tay, vậy mà chưa bao giờ

ông dễ trễ hay thiếu bản thảo). Nhuận bút ông đòi cực cao, đồng thời có hai nguyên tắc: tiền trao trước cháo múc sau và, tuyệt đối không cho phép biên tập tiểu thuyết, còn kịch bản thích biên tập thể nào thì tùy, tuyệt đối không bao giờ hỏi đến.

Từ 1957 trở đi, suốt ba mươi năm, một tuần Nghê Khuông viết đủ bảy ngày, mỗi ngày viết mấy vạn chữ. Điều khiến người ta thán phục nhất là tác phẩm của ông chưa hề có dấu hiệu sáo mòn, đề tài của ông vẫn ăm ắp như không bao giờ cạn, và quan trọng nhất là vẫn bảo đảm độ tiêu thụ tốt. Người trong giang hồ gọi ông là Bao tải sách, còn giới xuất bản thường nói đùa: dẫu Nghê Khuông có viết vô tự thiên thư thì sách vẫn bán chạy như thường. Ở Hong Kong, Nghê Khuông cũng là một trong những nhà văn hiếm hoi giàu có nhờ việc sáng tác đơn thuần.

Bình sinh Nghê Khuông hâm mộ nhất các tác giả sau (xếp theo thứ tự từ nhiều xuống ít): Kim Dung, Cổ Long, Quỳnh Dao, Diệc Thư, Cao Dương, Mã Công Ngự, Natsuki Shizuko, Edgar Allan Poe, Garcia Marquez, Bá Dương và Lý Ngao (hai người cuối chuyên viết tản văn).

TÁC PHẨM

Vệ Tư Lý hệ liệt là tác phẩm dài hơi và nổi danh nhất của Nghê Khuông, thuộc thể loại khoa học viễn tưởng. Tính đến nay hệ liệt gồm 145 truyện, mỗi truyện dài cỡ 10 chương, mỗi chương cỡ 12000 chữ (tương đương 80-100 trang sách), truyện gần đây nhất là Chỉ hạn lão hữu, xuất bản đầu năm 2004.

Nhân vật chính Vệ Tư Lý là người nóng nảy, ưa chuyện bao đồng lại hết sức chủ quan.

Thời thơ ấu của chàng được miêu tả trong phần Thiếu niên Vệ Tư Lý (một truyện nằm riêng ngoài Hệ liệt). Hai người tình đầu tiên là Chúc Hương Hương và Lê Minh Mai. Thoạt tiên Vệ theo học võ ở Vương Thiên Bình, sau đó là ở Kim Nhị (lão ăn mày điên trong thành Dương Châu).

Vệ Tư Lý sinh vào khoảng thập niên 1930 trong một gia đình giàu có, lớn lên ở Giang Nam và rất có thể là người Hàng Châu. Tác phẩm hoàn toàn không đề cập vì cớ gì mà chàng chuyển từ non nước tươi đẹp nam lục địa sang Hồng Kong nhận nhạo. Khi Toan thạch hoa, cuốn bắt đầu hệ liệt mở ra thì Vệ Tư Lý đã định cư ở Hong Kong rồi. Vật bất ly thân của chàng là một chiếc nhẫn pha lê tím. Thay vì thắt lưng, chàng quấn quanh hông một ngọn nhuyễn tiên bằng bạch kim.

Cre: blog.daobachlien.com

Hoàn.

Xong rồi đây --

0.000000 0.000000

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-thien-thoat-xac>